

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhaha

KIBRIS SORUNU :

Demirel — İki yakayı birleştirecek köprüyü düşünüyorum Paşam!..

000000

CAFER
ZORLU
CAF

Vasıtanıza ve yolunuza en uygun lâstik Fisk çeşidi arasındadır!

Fisk, piyasanın en yumuşak lâstiğidir.
Sarsıntıları önler, rahat bir yolculuk sağlar.

Fisk, piyasanın en sağlam lâstiğidir.
Terkibinde bulunan Poli-B maddesi sayesinde
çelik gibi bir sağlamlık kazanmıştır.

Fisk, piyasanın uzun yola en elverişli, ağır yüke
en dayanıklı lâstiğidir.

Fisk, piyasanın fren emniyetini en iyi sağlayan
lâstiğidir.

Fisk, savrulmayı ve kaymayı önler.

FISK sağlam Yumuşak

AKBABA

Yıl: 48 Cilt: 18 Sayı: 15

Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ

1 Nisan 1970

Hırçın Mart'tan güzel Nisan'a..

BUGÜN 1 Nisan!

Her ayın kendine göre bir tabiatı, bir şöhreti vardır. Geride bıraktığımız Mart için, eski kuşaklardan miras aldığımız bir tekerleme hâlâ söyleniyor:

«Mart kapıdan baktırır
Kazma kürek yaktırır.»

Ancak itiraf etmeli ki bu yıl Mart, ne kapıdan baktırdı, ne de kazma kürek yaktırdı. Güzel hava tahminleri sadece meteoroloji bültenlerinde kalmadı. Baharın ılıkliğini sineğinde gizleyen epey gün geçirdik Mart'ta... Toprağın kokusu, ağaçların canlanması, kuşların şakıması ve tabiatın uyanışı bir yana; takvimde yazılı sayılı fırtınaları bile yumuşak atlattık. Deniz, zaman zaman azgınlaştı ama, bir cam gibi dümdüz ve bir bardak su kadar sakin olduğu zamanlar çoktu.

Hırçın Mart gitmiş, yerine bir başka ay gelmişti sanki...

Tabiat mümkün olduğu kadar uslu idi geçen ay...

Buna karşılık siyasi hava azdıkça azdı.

Fırtına, bora, dolu, yağmur ve hattâ zaman zaman kasırga, Ankara'yı ve bütün yurdu birbirine kattı. Kabine bunalımı günlerce sürdü.

41'ler fırtınası başladı önce...

İktidar gemisi su almaya başladı.

Kaptan ne yapacağını şaşırması; bir dümene koşuyor, bir makine daireesine... Ha battı ha batacak gemi... Mart rüzgârı alabildiğine deli esiyor:

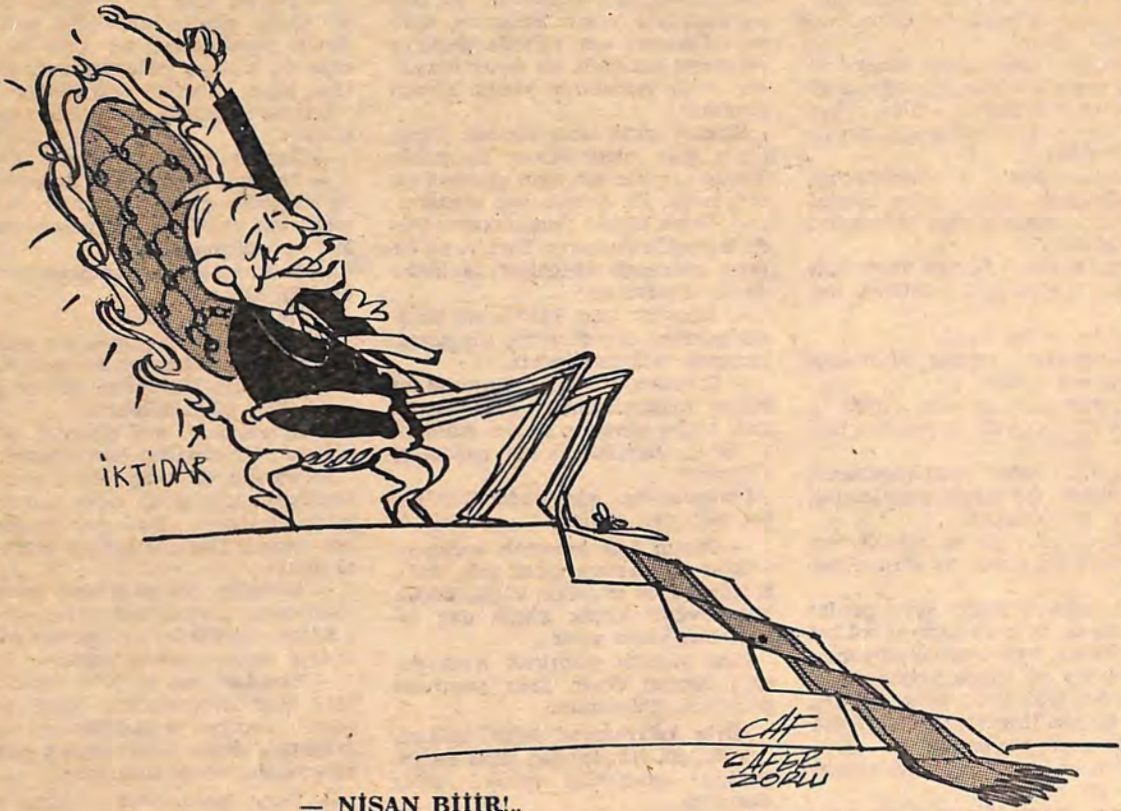
— Vuuuuuuuuuu.. vuuuuuuuu..

Bütün ay dinmedi deli rüzgâr. Fırtına ortalığı birbirine kattı. Yolsuzluklar, dahından kopmuş yap-

raklar gibi sokaklarda yuvarlanmaya başladı. Nüfuz ticaretleri döküldü ortalığa.. geminin ambarında ne kadar kirli çamaşır varsa gözler önünde savrulmaya yüz tuttu.. politikanın çamuru sıvadı toplumu.. mebus pazarları kuruldu başkentte.. Mart ayındaki sayılı fırtınalar gibi, sayılı kasırgalar politika kulislerindeki fitneyi, dedikoduyu, cıfeyi şeyhlerin meydanlarına taşıdı.

Bir hafta.. iki hafta.. üç hafta..

— NİSAN BİİİR!..

İstanbul'da pek yakında kiralık ev bulmak mümkün olmayacak. — Gazeteler —

— Nisan biir!..

Temiz bir hava esmedi siyaset kulisinde..

Ve politikacılar daha kendilerine gelmeden gençlik eylemleri kızıştı.

Gençler sokaklara döküldüler.. Molotof kokteylleri atıldı.. kavgalar, dövüşler, kargaşa, bora, anafor.. derken İstanbul'da, Ankara'da, Erzurum'da ortalık birbirine girdi.

Daha bu fırtına da dinmeden Kıbrıs'ta bozdu havalar...

Atina cuntasının Ada'daki subayla-

rı Makarios'u öldürüp Enosis'i ilân etmek istiyorlardı. Türk mücahitleri mevzilere girdiler. Donanmamız Akdeniz'e doğru yola çıktı...

Bulutlar alçalmıştı.

Büyük kasırgaların öncesindeki gibi bir ağırlık vardı havada..

Siyah kuşlar dönüyorlardı gökyüzünde..

Mart, Martlığını yapmıştı yine..

Kapıdan baktırıp kazma kürek yaktırmamıştı ama, pencereden içeri girip yürek hoplatmıştı.

İşte böylece takvim yapıklarını kopara kopara vardık Nisan'a..

Güzel Nisan'a...

Ve bugün 1 Nisan.

Mart gerilerde kaldı..

Nisan'da havalar güzel olacak..

Gençler sokaklara dökülmeyecekler.. Süleyman Demirel güzel, ıslıklı yarınlara doğru ilerleyecek.. Kıbrıs'ta hiçbir entrika çevirmeyecek Atina'nın faşist cuntası..

Ekonomik durumumuz düzelecek..

Fiyat artışları duracak, döviz kurları azalacak, ihracat artacak, davalarımıza çözüm yolları bulunacak..

Ya bulunmazsa?

O zaman da sevgili okurlar, siz dersiniz ki:

— Şu bizim Akbaba, ne akıllı kuş! Bütün iyi haberleri 1 Nisan günü yazıyor...

Öyle ya bugün 1 Nisan..

Bugün her şeyi söyleyebilirsiniz gümrüksüz.. Yalanınız doğru çıkarsa, özrünüz var.. doğrunuz yalan çıkarsa, mazeretiniz var.

Bunun içindir ki sevgili okurlar, tekrar ediyoruz: Kötü Mart, hırçın Mart, gerilerde kaldı. Güzel Nisan'a girdik. Güzel Nisan demek, mavi gök, yeşil yaprak ve bahar çiçeğinin kokusu demektir. Hepinize Nisan ayında Nisan yağmurları gibi bereketli günler dileriz.

AKBABA

AL BEŞ KURUŞLUK DA BUNDAN MUZAFFER İZGÜ

YAZI İşleri Müdürü:

— Aman kardeşim koş, dedi. Yanına foto muhabirini de al, Mister Hartision gelmiş, kendisi Dünya Sakatlar Derneği Başkanıdır. Onunla konuş, resimler çekin, yalnız acele edin...

Bizim foto muhabirini yanına aldıktan sonra arabaya atladığımız gibi Mister Hartision'u aramaya başladık. Sonunda, onu, bir ilgilinin yanında bulduk:

— Mister Hartision, memleketimizi hoşgeldiniz. Acaba neler hissediyorsunuz efendim? diye ilk sorumu yapıştırdım.

Adam, methini içtiği Türk kahvesinden bir yudum çektikten sonra:

— Çavdar ekin! dedi. — Anlamadım Mister Hartision, ne yapalım? dedim.

— Çavdar ekin, çavdar... dedi. — Çavdarı ekip de ne yapalım beyefendi?

— Canım, çavdarı viski yaparsınız, sonra viskiyi dış ülkelere satarsınız, böylece kalkınırsınız...

— Beyefendi, dünya sakatlarının gelecekları hakkında ne düşünüyorsunuz?

— Efendim söyledim, şayet çavdar ekerseniz ve de sun'ı gübreyi bol bol kullanırsanız, öyle tahmin ediyorum ki, sekiz on yıl içinde kalkınırsınız.

İlgili'nin gözlerinin içine baktım. İlgili, Mister Hartision'un söylediklerinden gayet memnun:

— Elbette beyefendi, öyle yapsak iyi olacak, diyor.

Tekrar sordum Mister Hartision'a:

— Efendim, acaba sakatların topluma kazandırılmaları için dünya çapında ne gibi teşebbüsleriniz var?

Hartision, şiş kebabla fazlaca şişirmiş olduğu karnını uğuşturarak:

— Çavdar biliyorsunuz, böyle az verimli topraklarda daha iyi yetişir. Dünyanın çeşitli yerlerinde denenmiş bu. Siz bana kalırsa mutlaka çavdar ekmelisiniz.

İlgili:

— Canım, dedi, misafirimizi daha fazla rahatsız etme, madem çavdar ekin diyor, biz de gerekli yerlere, gerekli uyarmaları yaparız.

— Ama beyefendi, dedim ilgiliye, Mister Hartision, Dünya Sakatlar Derneği Başkanı değil mi?

— Efendim ne farkeder? dedi ilgili. Dost bir memleketin, dost bir insanı, bize bir öneride bulunmuş, bizim görevimiz bunu düşünmek.

Tersiyiz gittim gazeteye. Yazı işleri müdürü:

— N'oldu, konuştunuz mu? dedi. — Konuştuk, dedim. Adam çavdar ekmemizi söylüyor.

— Anlamadım. — Çavdar ekmeli, onu viski yapmalı, bu yolla kalkınmalıyız...

— Yahu bu adam Dünya Sakatlar Derneği Başkanı değil mi?

— Gel de sen bunu Mister Hartision denen adama anlat...

Aradan bir hafta geçmedi, yine

çağırdı yazı işleri müdürü:

— Atla arabaya, uçak alanına koş, yarım saat sonra Mister Dangelakson geliyor, kendisi dünyanın en büyük rasathanesinin müdürüdür. Şu Dal-do kuyruklu yıldızı hakkında, ayrıca iklimlerin son yıllarda değişme sebepleri hakkında bir şeyler öğreniver. Foto muhabirini yanına almayı unutma!

Koştuk gittik hava alanına. Uçak, alana iner inmez Mister Dangelakson'un etrafını bir yığın gazeteci çeviriverdik. İlk soruyu ben sordum:

— Sayın Mister Dangelakson, Dal-do kuyruklu yıldızının Türkiye'ye bereket getireceği söyleniyor, bu konuda ne diyorsunuz?

— Efendim bana kalırsa siz turizme gereken değeri verin. Siz ancak turizmle kalkınabilirsiniz.

— Efendim galiba siz dünyanın en büyük rasathanesinin müdürüydünüz. Acaba efendim, şu son yıllardaki iklim değişikliklerinin nedenleri nelerdir?

Dangelakson, pürosundan bir nefes çektikten sonra:

— Canım öyle kocaman kocaman tesisler yapmanıza gerek yok, dedi. Küçük küçük moteller, küçük küçük bungalovlar, küçük küçük dağ lokantaları yapın yeter...

Ulan vallaha çıldırmak isten değil... Şeytan diyor, indir yumruğu şu kürek gibi suratı:

«Öyle kalkınılmaz, böyle kalkınır» de, çık işin içinden. Ama ne yaparsınız, gazetecilik demek, sabır demektir...

— Beyefendi, Rusların kuzeye döken nehirlerinin yönünü değiştirerek, bu nehirleri Aral gölüne ve Hazar denizine akıtmaları, iklim bakımından büyük değişikliklere sebep olduğu söyleniyor. Ne dersiniz?

— Efendim, benim düşüncelerim, önce bu tesislerdeki personeli esaslı bir kurstan geçirerek, turiste nasıl davranılır, onu öğretmeli. Sonra, bu lokantalarda Çin yemekleri, Fransız yemekleri verilmeli...

Sinirimden kalemi yere attığım gibi yürümeye başladım. İlgili'nin biri kolumdan yapıpıp:

— Yahu adama hakeret ettiğinin farkında mısın? dedi.

— Siz onun bize hakaret ettiğinin farkında mısınız? Adam ne karışmış bizim kalkınmamıza?... Canım, dost bir ülkenin, dost bir insanı, elbette bir bildiği vardır. Bizim yapacağımız şey onu dinlemek ve konuyu yukarıya iletmek... Hem adam iyiliğimiz için söylüyor...

Gazeteye gelince, yazı işleri müdürü:

— Tamam mı? diye sordu. — Tamam, dedim. Dağ lokantaları, dağ otelleri yapmalıyız, burarlarda Çin yemekleri, Fransız yemekleri satmalıyız...

— Yahu bu adam rasathane uzmanı değil mi? — Ne bilirim ben?... Aradan on gün geçmedi, yer yerinden oynadı... Dünyanın en ünlü futbolcusu Çeçe, Türkiye'ye geliyor diye... Yazı işleri müdürü:

— Aman, dedi, seni göreyim, şöyle esash bir röportaj hazırlayiver!... Sorularımı daha üç gün önceden hazırlayarak, o sabah uçak alanının yolunu tuttum... Futbolcu uçaktan iner inmez, tüm gazeteciler çevresini aldık:

— Efendim, bu yıl dünya şampiyonu hangi ülke olacak dersiniz? Adam ayağında top varmış gibi, zıplaya zıplaya cevap verdi:

— Efendim, siz en iyisi deniz ürünlerinizi değerlendirin, dedi. Örneğin Japonya'yı alabilirsiniz ele. Japonya deniz ürünlerinden yılda milyonlarca döviz kazanıyor...

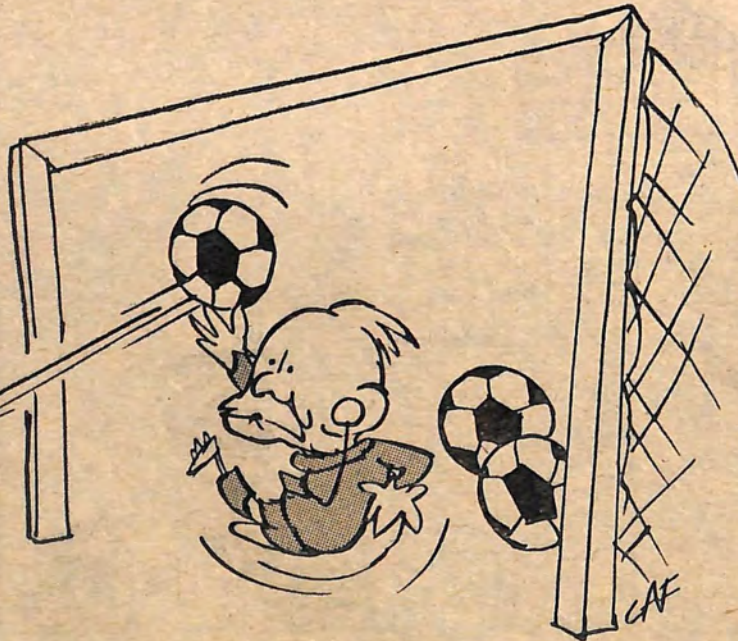
— Sayın üstad, dedim, galiba sorumu yanlış anladınız. — Anlıyorum efendim anlıyorum... Ama size şunu söylemek isterim ki, her şeyden önce deniz ürünleriniz için pazar bulmalısınız...

Vur ulan şu herifin suratına, suratını çevir çarşamba pazarına: — «Al ulan sana pazar» de!...

— Mister Çeçe, Avrupa ligi hakkındaki düşünceleriniz? — Efendim, duydum ki sizler trolle de balık avlarmışsınız. Bu usul bizim memleketlerimizde yasak edilmiş yıllar oluyor...

Daha fazla dinleyemedim. Gazeteye döndüm. Yazı işleri müdürüne:

— Üçüncü Demirel hükümeti kuruldu. —

ÜÇÜNCÜ GOL!

— Efendim bu da balık tutmamızı önerdi, dedim. Şayet balık tutar, bunları satacak bir de pazar yurdusaymışız hemencecik kalkınırmışız. Örnek, Japonya'yımış...

Beş gün geçmedi aradan, dost bir ülkenin kara kuvvetleri komutanı resmi olarak geldi yurdumuza...

Koştuk gittik yine hava alanına: — Mister Kıyakson, acaba dünya sulhü için neler düşünüyorsunuz?

— Efendim her şeyden önce erozyon hakkında geniş etüdler yapmalısınız... Şayet bu etüdleri yapmakta gecikmezseniz, bilhassa güney bölgelerinizin bereketli toprakları üstünde fıstık yetiştirebilirsiniz...

— Beyefendi, Arap-İsrail savaşı hakkında düşünceleriniz?

— Fıstık biliyorsunuz iki türlü satışa arz edilebilir, hem kabuklu olarak, hem de kabuksuz olarak...

Eh efendi, dost ülke demeyeceksin, kumandan mumandan demeyeceksin, hele hele resmi davetli hiç demeyeceksin, yıkacaksın bu şiş göbeği yere, çıkacaksın üstüne, ver edeceksin yumruğu:

«Ulan sen asker misin, yoksa fıstıkçı mısın?» diye... Ama ilgili:

— Sayın Kıyakson ne diyorsa, siz not alın canım, elbette vardır bir bildiği, dediler.

Biz de not aldık o günü... Fıstığı nasıl kavurmalıyız, döviz getirmesi için nasıl ambalajlamalıyız, nasıl göndermeliyiz...

— Beyefendi, dedim, son bir soru. Acaba fıstıkları kavururken renkli olması için, içine kırmızı boya mı atalım, yoksa sarı boya mı?

— Efendim, dedi, yeşili tercih edin, yeşili...

Teşekkür edip ayrıldık oradan. Gazeteye gelince, yazı işleri müdürü:

— Nasıl geçti? diye sordu. — Bu adam da fıstıkla kalkının diyor... dedim.

— Hoppalaaa!... — Hoppala ki ne hoppala!...

Aradan bir kaç gün geçti, bu kez ünlü bir erkek yıldız geldi. Sağolsun o da ilk sorumuza karşılık:

— Boğaz Köprüsü sizin için çok iyi olacak, mümkünse onun yanına bir tane daha yapın, dedi.

— Kardeşim, dedim, ben size son çevirdiğiniz filmi soruyorum.

— Evet efendim, Asya ile Avrupa'yı birbirine çift yoldan bağlamak...

Anlaşıldı ki bu adam da bizim kalkınmamız için çalışıyor. Ne söylesem boş, kendi bildiklerini söyleyecek. Onun için kendisinden özel bir konuşma istedim.

— Otelime buyrun, dedi... Bir gün sonra gittim oteline:

— Beyefendi, dedim, son filminiz?.. — Siz en iyisi gemi yapıp dış ülkelere satın, gezdim, gördüm, gemi yapmaya durumunuz elverişli, dedi.

— Beyefendi son filminiz? — Daha çok şilep yapmaya çalışın!...

— Beyefendi son filminiz? — Bu gemilerle bir ticaret filosu kurup, Yunanistan gibi...

— Ulan hıyar, son filmin?.. — Bu gemilerle dünya navlununu ele geçirmek...

Artık bundan sonra kendimi tutamadım. Aldım adamı altına:

— Ulan sana nesi bizim kalkınmamızdan?...

— Gemileri maviye boyayın!... Tam alının ortasına bir yumruk:

— Ulan yolgeçen hanı mı burası, her gelen bir akıl verir!...

— Köprüyü çiftleştirin!... Böğürüne bir yumruk daha:

— Ulan köprümüzün tasası sana mı düştü?

— Biri geliş olsun, biri gidiş... Midesinin üzerine bir yumruk:

— Ulan siz kendi mesleğiniz üzerine konuşmaz mısınız? — Bir dolara geçirin!...

Artık kendimi kaybetmişim. Vur Allah vur... O günü gittim gazeteye ve derhal istifa mektubumu verdim bizim yazı işleri müdürüne...

KAÇA KAÇ?

BASININ içyüzünü bilmeyenlerin gözündeki, herhangi bir söylenti yahut iddianın yansımaları başlı başına ispatıdır.

— Gördüm yahu, gazete yazıyordu! derler.

İddialara sahte bir inandırıcılık kazandırmanın bir başka yolu da rakkamlara dayanır görünmektedir. Bir konuyu gerçekten iyi bilmeyen kişilerle tartışırken istatistik lâfı ettiniz mi akan sular durur. Zira çoğu insanın kafasında istatistik demek bilim, analiz, matematik metod falan demektir.

Bu işin ehli kişiler ise üç türlü yalan olduğunu söylerler:

Birincisi, yalan. İkincisi, kuyruklu yalan. Üçüncüsü de istatistik.

Evet, akıllıca ve iyi niyetle kullanıldığı zaman gerçekleri aydınlığa çıkarmada değerli bir yardımcı olan istatistikçilik, mantık cambazlarının elinde tam bir dolandırıcılık âleti durumuna da düşebilir.

Arada kötü bir niyet bulunmasa bile, bir konuyu çevreleyen başka önemli noktalar hesaba katılmadan kullanılan istatistikler, aydınlatmadan çok aldatmaya yarayabilir.

En basitinden bir örnek verelim.

Size desem ki:

— Ahmet bey, Mehmet beyden iki kat daha cömert bir adamdır. Çünkü geçen bayram Ahmet bey yoksullara elli, Mehmet bey ise sadece yirmibeş lira dağıttılar.

Bu iddiamı kabul eder misiniz?

Hemen sormanız gerekir:

— İyi ama, bu adamların gelirleri aynı mı?

Öyle ya: Ahmet beyin yıllık geliri yüzbin, Mehmet beyinki onbin lira ise, birincisi yoksullara gelirinin binde yarımını, ikincisi de binde ikibuçukunu vermiş demektir. Bu ise Mehmet beyin, Ahmet beyden beş kat daha cömert olduğunu gösterir.

Daha doğrusu, sonucu değerlendirmek sizin değer ölçülerinize bağlıdır. Kendiniz çok açık elli ve yoksul dostu bir kimse iseniz her iki miktarı da az bularak şöyle diyebilirsiniz:

— Ahmet bey, Mehmet beyden beş kere daha hasis!

Yâni her şey keyfinize bakar. Rakkamlar belirli bir duruma

ışık tutabilir ama, o durumu iyimserce ya da kötümserce değerlendirmek sizin elinizdedir. Ünlü bardak örneğinde olduğu gibi:

Yarı dolu bir bardak için «Yüzde elli doludur» da denebilir, «Yüzde elli boştur» da.

Birini telâşlandırmak mı istiyorsunuz? Ona şöyle diyebilirsiniz:

— Kardeşim, sen yirmidokuz yaşında kendini hâlâ genç sayıyorsun ama, son istatistiklere göre doğum bölgendeki ortalama ömür uzunluğu elli yedi virgül dokuz yıl. Matematik bir kesinlikle görüyorsun ki ihtimal hesapları uyarınca ömrünün yüzde elli küsuru geçmiş, yüzde kırk küsuru kalmış. Genç olmak şöyle düşün, sen orta yaşın da ortasını aşmış sayılırsın! Hadi otur şuraya, vasiyetini yaz.

(Tabii bu hesap yanlış olur. Çünkü ortalama ömür uzunlukları bulunurken bebek ve çocuk ölümleri de hesaba katılmıştır. Yirmidokuz yaşına ulaşmış bir

insan ise bebeklik, çocukluk ve ilk gençlik hastalıklarına tutulma tehlikesini geride bırakmış olduğundan, ortalamanın çok üstünde bir ömür uzunluğu şansına sahiptir.)

Tersine, gerçekten telâş gerektirecek duruma düşmüş birini uyutmak mı istiyorsunuz? Rakkam hokkabazlığı işe de yarar.

Diyelim ki adamın kırk derece ateşi var Normali otuzaltı buçuk, yükseliş de üçbuçuk derece olduğuna göre, ona hiç yalan söylemeden şöyle diyebilirsiniz:

— Üzülmeyin efendim, ısınırsanız artış yüzde on bile değil!

Bütün bunları neden söylüyorum?

Son zamanlarda Türkiye'nin durumunu belirtme iddiasıyla her kafadan bir ses çıkarken istatistik oyunbazlıklarına gitgide daha çok başvurulduğunu görmekteyim de ondan.

Bir rakkam vaveylâsıdır gidiyor:

— Giderler yükseldiği için enflasyon yüzde beş arttı.

— Hayır, enflasyon arttığı için deflasyon ihtimali yüzde beş azaldı.

— Pahalılık yüzde sekiz arttı.

— Hayır, ucuzluk yüzde sekiz azaldı.

— Bir yılda yüzde on battık.

— Hayır, bir yılda sular yüzde on yükseldi...

Peki, bu hengâmede gerçekleri nasıl bulacağız?

Kendi durumumuzu tartarak, çevreye kendi gözlerimizle bakarak, kendi kafamızı kullanarak!

Kendinizin ve çevrenizdekilerin ekonomik durumlarındaki gelişmeleri dikkatle izleyin; bu size bütün allâmelerin istatistik sıralamalarından daha güvenilir dayanak noktaları verecektir.

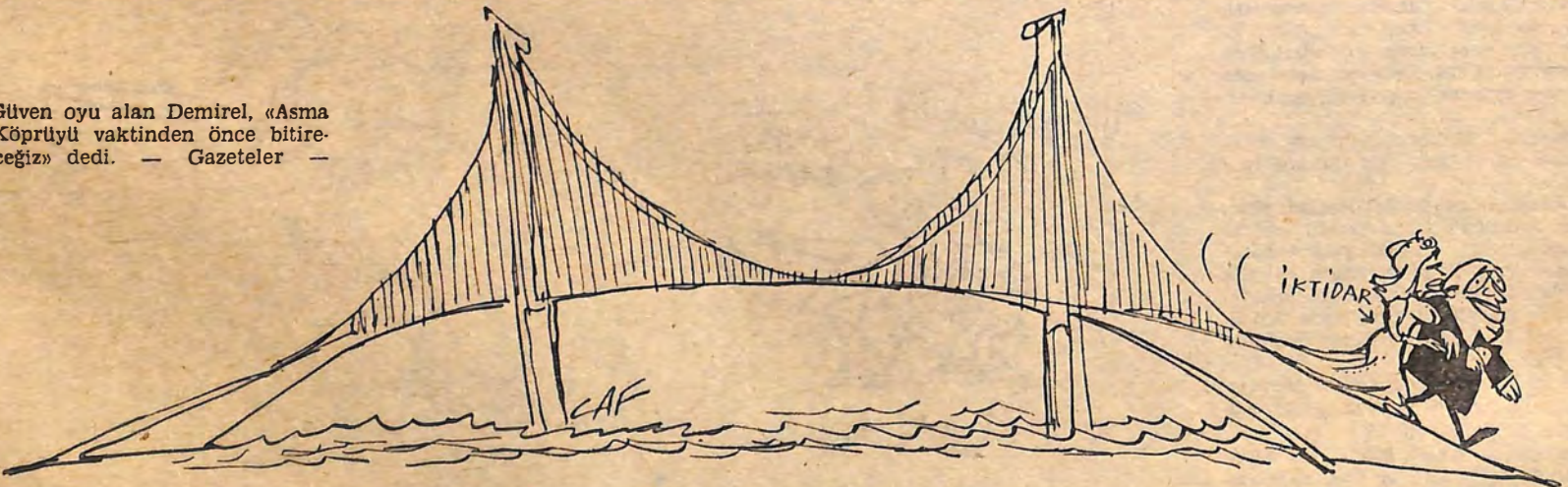
Yoksa efendim, istatistikli iddialara yüzde ondan fazla kulak verip kendi kafasını yüzde doksandandan az çalıştıran kişilerin yüzde elli şaşkına dönerek yüzde elli akıl şaşılığına uğramaları ihtimali yüzde doksandokuz virgül dokuz kadardır.

Refik ERDURAN

YAZISIZ

Güven oyu alan Demirel, «Asma Köprüyü vaktinden önce bitireceğiz» dedi. — Gazeteler —

«Köprüden geçti gelin!..»

ÖNEMLİ BİR BASIN TOPLANTISI

ÖTE DEN beri düzenlenmekte olan basın toplantılarının 28'inci gün, Ankara'da yapılmış ve çok yetkili bir sözcü, gazetecilerin, çeşitli yurt problemleriyle ilgili sorularını tepeden turnağa kadar cevaplandırmıştır.

Soru: — Yeni yıl bütçesinin esaslı bir şekilde açık olduğu söylentileri doğru mudur?

Sözcü: — Demokratik topluluklarda hiç kimsenin kapalı, gizli bir tarafı olamaz! Bütçemizin de açık olması, demokrasiye verdiğimiz değerin icabıdır.

Soru: — Bu beyanınızdan, gelirlerle giderler arasında bir denge kurmaya niyetli olmadığımız sonucunu çıkarabilir miyiz?

Sözcü: — Elbette! Her şeyden önce, denklik, tabiat kurallarına aykırı bir insan uydurmasıdır. Bunun en canlı belirtisi insan vücudunda görülebilir. Her organı tıpatıp birbirine denk olan insan bulunmadığını, bütün terziler bilir.

Soru: — Yeni yılda, devlet personelinin sıkıntısından kurtarılması için ne gibi tedbirler düşünülmektedir?

Sözcü: — Bu konuda çok pratik bir metot bulduk: Personel ücretlerini şimdilik, iki kat arttıracacağız. Bu, personelimizin moralini birdenbire çok yükseltecektir. Fakat, bu aşırı moral yükselmesinin memurda psikolojik reaksiyon yapmasını önlemek için de, yaptığımız zam kadar bir «moral düzenleme vergisi» keseceğiz, olup bitecek!

Soru: — «Toprak reformu» konusundaki çalışmalarınızı açıklar mısınız?

Sözcü: — Topraksız bütün yurttaşlara müjdeleyebilirsiniz: Toprak reformu, kesin olarak halledilmiştir. Önümüzdeki ay, muazzam iki saksı fabrikasının temelini atıyoruz!

Soru: — Bu fabrikalar neye yarayacak?

Sözcü: — Biz sadece topraksız köylümüzü değil, şehirli yurttaşlarımızı da toprağa kavuşturacak, onları da müstahsil hale getireceğiz. Bu fabrikalar imalâta başlayınca, yılda 30 milyon saksı yapılacaktır. Her vatandaşta, toprakla tika basa dolu büyükçe birer saksı vererek topraksız yurttaş bırakmayacağız.

Soru: — Bu reform için gerekli tohum ve gübre nasıl sağlanacak?

Sözcü: — Büyük şehirler civarında geniş «karınca siteleri» kurulmasını plânladık. Bu sitelerde bol bol üreteceğimiz karıncaları caddelere salacağız. Taze at gübrelerinin içinde, % 20 oranında sindirilmemiş arpa tanesi bulunduğunu ilim adamlarımız keşfettiler. Çalışkan karıncalarımız, hazmedilmemiş bu taneleri teker teker toplayarak sitelerine depo edecekler. Hem yemleme, hem gübreleme aynı anda gerçekleşecek yâni.

Soru: — Tasarruf bonoları konusunda yeni tedbirler düşünülüyor mu?

Sözcü: — Şüphesiz! Halkın güvenini arttırmak için, «yemin şerhini havi» ve 130 yıl vâdeli yeni bonolar çıkarıyoruz. Vâde sonunda hayatta kaldığı takdirde, bono sahibinin, birikmiş faiziyle birlikte bono bedelini alacağı, yemin şerhinde kesinlikle belirtilecektir.

Soru: — Aşırı sağ ve sol cereyanların önlenmesi yolunda aktif tedbirler alınacak mıdır?

Sözcü: — Alındı bile!... Dil Kurumu ile Milli Eğitim Bakanlığı arasında imzalanan protokola göre, okul kitaplarından sağ ve sol kelime-

leri derhal çıkarılmaktadır. Bundan böyle, sağ yerine «ğas», sol yerine de «los» deyimleri kullanılacaktır. Kelimeler ortadan kalkınca, dâva da bitecektir.

Soru: — Her yurttaşı bir mesken sahibi kılma konusunda neler yapılacaktır?

Sözcü: — Mutlu yaşamak için tabiata dönmek zorundayız: Orman Bakanlığımızın gayretiyle, şehir yakınlarındaki boş sahalara hemen orman haline getirilecek ve buradaki ağaçlardan her biri, leyleklerin yapacağı yuvalarla birlikte bir ailenin ikametine tahsis edilecektir. Küçük çocukların, ağaçlara kolaylıkla tırmanabilmeleri için aile başına birer ip merdiven verilmesi de göz önünde tutulacaktır. Ayrıca, Ürgüp'teki peribacalarını da restore ederek birer sosyal konut haline getirmeyi düşünüyoruz. Ağaç üstündeki halk, tabii ihtiyaçlarını gidermek için, toprak reformu saksılarından yararlanacaktır.

Soru: — Yurttaşların yakacak ihtiyaçlarını daha kolay sağlamak için ne tedbir alınıyor mu?

Sözcü: — Hem de nasıl!... Sağlık Bakanlığımız, yakacak teminindeki zorlukları göz önünde tutarak, evlerin yerine insan vücudunun ısıtılmasını öngören bir plân uygulamaya başlamıştır. Hekimlerimizin esaslı araştırmaları, insan vücudunda normal sıcaklığın 36 derece civarında olduğunu meydana çıkardı. Biz de en seçme grip mikroplarını kullanarak 39, hattâ 40 dereceye yükseltmeyi başardık. Soğuklar devam ettikçe bu metot tekrarlanarak, halkımızın sıcak bir vücutla yaşaması sağlanacaktır.

Soru: — Halkın geçim sıkıntısı üzerine ne zaman ve nasıl eğileceksiniz?

Sözcü: — Halk bu sıkıntıdan zaten iki buklüm eğik durumda olduğundan, şimdilik bizim eğilmemize lüzum yoktur. Biz ancak seçim zamanı eğilir, sonra birden doğruluruz. İleride ciddi bir seçim sıkıntısı görülürse, kuvvetli vaatlere dayanan beyannamelerle biz de geçim sıkıntısına el atabiliriz.

Soru: — Üniversite reformu hakkında düşünceleriniz?

Sözcü: — Bu işe, çekirdekten başlamak gerekir. Ana okullarındaki sevimli yavrularımıza anketler açarak, ileride nasıl bir üniversite istediklerini sorduk. Cevaplar alınca, gençliğin isteklerine uygun bir reform getireceğiz.

Tarık RONA

Erenköy — İstanbul

OLAYLARIN İÇYÜZÜ

Tarihi olayların içyüzünü çoğumuz bilmeyiz. Duyduklarımızın, okuduklarımızın pek çoğu birer söylentiden öte gidemez. Birçok tarihi olay değişmiş, değiştirilmiş ve ortaya gerçekte ilgisi olmayan yepyeni şeyler çıkmıştır.

İşte bu yanlışları düzeltmek ve bilim dünyasına yararlı olmak için uzun ve yorucu araştırmalar sonucu elde ettiğimiz bir takım tarihi gerçekleri açıklamaya karar verdik.

Bundan sonra, gizli kalmış birçok olayların içyüzünü TARİHÇİ'nin kaleminden okuyup öğreneceksiniz.

SEN DE Mİ BRÜTÜS?

Roma İmparatoru Jül Sezar'ın canı çok sıkılıyordu. Gece, yatağında sabaha dek kıvranıp durmuş, gözüne bir damla uyku girmemişti. Sabah erkenden kalkıp Senato'ya gitti.

Sezar'ın canı niye sıkılıyordu? Bunu anlamak için Sezar'ın canının sıkıldığı o günün 20 yıl öncesine dönelim...

Sezar, ortalığı karların kapladığı soğuk bir kış günü Cadillakına binmiş, Roma'nın gecekondu mahallelerini teftişe çıkmıştı. Bu sırada çamurların içinde yuvarlanan dört beş yaşlarında küçük bir çocuk gördü. Sezar bu çocuktan çok hoşlandı. O'nu kendisine evlât edindi. (*) Bu küçük çocuk, ileride kendisini öldürecek olan Brütüs'tü.

Sezar, Brütüs'ü çok seviyordu. Yalnız küçük Brütüs'ün kötü bir alışkanlığı vardı. Sağda solda ne bulursa —cüzdan, tarak, kalem— alır cebine atardı. Yâni küçük Brütüs resmen bir arakçıydı. Brütüs büyüyünce de bu kötü alışkanlığını bırakmamış, ama Sezar da bundan kimseye söz etmemişti.

Şimdi Sezar'ın canının neye sıkıldığına gelebiliriz artık: Evet, o gün Sezar'ın canı çok sıkılıyordu. Çünkü bir gün önce çakmağını yitirmişti. Oysa Amerika Cumhurbaşkanı'nın armağanı atomla çalışan bu çakmağın Sezar için çok büyük mânevi değeri vardı. Ve eğer bunu gerçekten Brütüs arakladıysa... Sezar'ın aklı hep çakmaktaydı.

Öte yandan genç Brütüs tam üç yıldır babalığı Sezar'a dış biliyordu Brütüs, Sezar'ın gözdelelerinden güzel Maria'yı büyük bir

aşkla seviyordu Maria'nın Sezar'ın kolları arasında olduğu geceleri düşünmek... Dayanamıyacaktı artık. Ne olursa olsun Sezar'ı öldürecek. Sezar'ın ise hiç bir şeyden haberi yoktu...

Ve Brütüs, Sezar'ın canının sıkın olduğu o gün, babalığını öldürmeye kesin olarak kararlı Senatoya girdi. Sezar'a yaklaştı.. bıçağını çekti. Sezar ise hâlâ çakmak derdindeydi ve çakmağı düşünüyordu. Brütüs'ün elinde madeni bir parıltı görünce bunu bir gün önce yitirdiği çakmak sandı ve «SENDE Mİ BRÜTÜS?» diye sordu. Ve Brütüs o anda kaldırdığı bıçağı Sezar'ın kalbine sapladı.

O zamanın tarihçileri Brütüs'ün arakçılığını ve Maria ile olan ilişkilerini bilmediklerinden Sezar'ın «SENDE Mİ BRÜTÜS?» diye çakmak sormasını «SEN DE Mİ BRÜTÜS!» şeklinde anladılar ve yorumladılar. Daha sonraki tarihçiler ise ya kendilerine ışık tutacak belgelerin azlığından, ya da bu şekil yorumu daha ilginç bulduklarından maalesef bunu olduğu gibi benimsediler. Böylece bir olay daha tarihe yanlış olarak geçti. Oysa Brütüs'ün kişiliğiyle ilgili bir araştırma, Roma İmparatorluğu — Amerika Birleşik Devletleri ilişkilerinin incelenmesi ve bilhassa Sezar ile Amerika Cumhurbaşkanı'nın kişisel dostlukları gerçeği apaçık ortaya koyabilirdi.

(*) Romalı tarihçi Papinianus Tratus, Sezar'ın bu çocuğa acıdığı için onu evlât edindiğini yazar. (Bak. Roma Tarihi Pr. 1, D. 17, C. 6, N. 3).

TARİHÇİ

— Yunanistan «Enosis» i gerçekleştirmek için oyalama siyaseti güdüyor. —

İKİ BAŞ DÖRT AYAK MİSAN?

Şaban Tozkonduramaz bey genç bir öğretmendi. Vatan, millet, vazife diyerek birlikte gidiyoruz, ilk kez çalışacağı doğunun Yolgeçmez kö-

yüne. Kiraladığımız merkebin üzerindeki heybede eşya diye arkadaşın eski bir kilime sarılı hafif bir kat yatağı ile küçük bir bavuldan başka bir şeyi yok.

Hâşâ huzurdan eşek önde, biz onun üç adım arkasında habire yürüyoruz. Günlendir devam eden sonbahar yağmurları çamurlu uzun yolda iliklerimize işlemişti. Köye vardığımızda ağzını tam iki karış, dört parmak açarak anırmaya başlayan eşeğin şamatasına ne kadar köpek varsa hepsi üzerimize saldırdı. Can havliyle yakındaki bir tezek yığınının üzerine çıkarak hem köpeklerden korunmaya çalışıyor, hem de «Bizi kurtarın!» diye bağıryorduk.

Merkebiniz kuyruğunu, kulaklarını dikmiş, acı acı anırmıyor, çifte savuruyor ve bir tarafa kaçmaya uğraşıyordu. Halimize gülüşenlerin, acıyanların yardımı ile hayhuy içinde muhtarın evine girdik.

Yükünü indirdikten sonra eşeği ahıra, bizi misafir odasına aldılar. Misafir bir jandarma onbaşısı da vardı odada. Altına bir döşek, arkasına bir yastık basmış, silahını duvara asmıştı.

ŞUNUN TÜRKÇESİ VARKEN...

İstanbul Kumandanlığında askerliğimi yazıcı olarak yaparken İbiş oğlu İbiş isminde gayet saf bir askerim vardı. Bir gün öğle tatilinde canım komposto is-

temiş, İbiş'in eline bir kâse verip civar lokantadan bana komposto almasını söylemiştim.

Isındık, elbiselerimiz kurudu ve arkadaşları da tanıttıktan, hoşbeş ettikten sonra ihtiyar bir köylü sordu:

— Efendi haralımsın? (Nerelisin?)
— Balıkesir'liyim amca.
— Geç sene okudun, tahsil yaptın balam (evlât)?

— Oniki sene okuduktan sonra öğretmen oldum.

— Pekiy bütün eşyan, ağırlığın hep bu heybenin içinde midir?

— Evet amca.

— Balam (evlât) iki baş dört ayak mısın?

Suali yanlış anlayan arkadaş çok üzülünüşü ki, ben imdada yetiştim:

— Şaban bey, evli misin? demek istiyor.

— Evet, evliyim.

— Efendi efedersin guyruk gulağın da var mı?

Şaban Tozkonduramaz hiddetle adamı süzerken ben yine havayı yatıştırdım: «Kız ve erkek çocuğun var mı?» diye soruyor. Burada «kulak» erkek çocuk içindir. Başımın üstünde yeri var, demek. Kız ise pek istenmediğinden arkada kalan şey, yani kuyruk oluyor.

Güldü ve:

— Daha yeni iki baş, dört ayağım. Henüz kuyruk kulağım yok! dedi.

— Efendi hepsi güzel emme, bu ihtiyar gafamın almadığı birşey var. Oniki sene okuduktan sora dişinizi sıkıydınız da bir kaç sene daha okuyup (onbaşısı işaret ederek) böylem bir sayılan möhderem guman-dan olsaydınız daha eyi olmaz mıydı balam? Gençliğinize yazık edirsiniz.

Kurban AKTİMUR

— Van —

★

TEVELLÜT MESELESİ

Tüm Karaman'lı bilir Naciye Ana'yı. Özü, sözü, gözü pek. Hiç eğitilmemiş halde birçok sosyal aktivelerde boy göstermiş. Parti kuru-

Ne alacağını daha yanımdan ayrılmadan unutan İbiş caddeye çıktığı zaman bağıra bağıra gelen gazeteciye rastlıyor, komposto ile Son Posta'yı karıştırdığı için gazeteleri alıp geliyor.

Aradan epey zaman geçti. Bir gün Kumandanlığa yakın bir aşçıda yemek yerken birden İbiş telâşla geldi:

— Yazıcıbaşı, dedi, (Bana yazıcıbaşı derdi) koş, çabuk.. gомutanlar acele seni istiyor...

Lokantadan çıkarken baktım, aşçı vitrine komposto koymuş.. İbiş'e göstererek:

— Hani İbiş, dedim, ben senden geçen gün komposto istemiş-tim, bir dahç, istersem bana bundan alacaksın.

İbiş, kompostoya baktı baktı ve bana dönüp:

— Yazıcıbaşı be, dedi.. ben ne anlarım kopustodan mopustodan, hoşaf desene sana getireyim.

Halil ÖZÜNAL

— Üsküdar —

Feleğin Çarkı

VEDAT SAYGEL

MASALLARI hep politikacılar-
dan dinleyecek, hükümet prog-
ramlarının kalkınmaya ayrılan
bölümünden izleyecek değiliz! Biz
de anlatırız.

Efendim bir varmış, bir yok-
muş... İnsanın ahmağı, tıpkı bu-
günkü gibi akıllısından daha çok-
muş. Evvel zaman içinde, eşek sa-
lam içinde; haram helâl iken, ahlâk
fırar iken, bizim köyün muhtarı gö-
zü doymaz Bilâl iken, nerede oldu-
ğu bilinmeyen, haritalarda görünme-
yen demokratik bir ülke varmış.

Öylesine sonsuz bir hürriyet var-
mış ki bu ülkede, dileyen anlaşıp
anlamasın dilediği işi yaparmış, es-
naf her bedene ayrı bir kazık atar-
mış, yayalar caddelere iner, taşıtlar
kaldırımlara çıkarmış. Huzurun bo-
zulmaması için eşitliğe büyük önem
verilmiş, serbest hayatta işçi-işve-
ren ayırımını gidermek amacıyla
hır çıkmasın diye çalışmak isteyen-
ler yabancı ülkelere gönderilmiş.
Kalanların morallerinin bozulacağı
düşünüldüğü her gün bayram yapı-
lır, çalışmanın yararları konusunda
şirler okunur, nutuklar atılır.

Her aklına gelen para basarmış,
her canı çeken parti kurarmış. Para
ile parti çoğalınca rahattan rahatsız
olmuşlar, kendilerini avutacak de-
ğişiklikler ararken kırtasiyecilik ile
spor totoyu bulmuşlar. Her işyeri
bir sürü defter tutmak zorunda kal-
mış; devlet, eli kalem tutanları me-
mur kadrosuna almış, böylelikle eğ-
lencelerin en uzun ömürlüsü olan
«Bugün git, yarın gel» çağı başla-
mış.

Ülkede ne sıkılan kalmış, ne esne-
yen... Hemen işlenmesi için hesap
uzmanlarına koşuyormuş bir kuruş

siftah eden. Fakat Âdem oğlunu
memnun etmek güçtür derler. Bu
huzur, bu bolluk, bu cümbüşten de
sıkılanlar olmuş, herkesin boş bu-
lunduğu bir sırada, hangi kentten
çıktığı anlaşılmayan, fakat bomba
gibi patlayan bir ses duyulmuş:

— Ooof, of!

Millet fırlamış yerinden. Kimi
nükleer savaş başladı sanmış, kimi
deprem korkusuyla soluğu sokakta
almış! Aramışlar, taramışlar, bir de
bakmışlar sesin sahibi ağzı yüzü çarpık
çurpuk, üstü başı yamalı yirtık,
varlığından haberdar olmadıkları bi-
ri. Adam «Of» çektiği yer yerinden
oynuyor! Kafa kafaya verip başla-
mışlar düşünmeye... Bu «Of» şarkı-
dır deseler, makamı yok. Şiirdir de-
seler, sonu yok. Konuşuyor deseler,
anlamı yok! Karar verip kendisine
sormuşlar:

— Bu dediğin nedir hemşehrim?

Gözlerinde iki damla yaş, cevap
vermiş adam:

— Dertlenmenin sesidir bu, dert
sesidir dert!

Aldıkları cevap şaşırtmış berikile-
ri:

— Eee, zorun ne ki dertleniyor-
sun?

— Dertleniyorum işte...

— Canım madem istiyorsun, dert-
len. Ama izin ver de, derdine or-
tak olalım. Paran çok da harcaya-
cak yer mi bulamıyorsun?

— Yoo, o bakımdan derdim yok
şükür.

— Tasarruf bonolarının vadesi
dolmuş kuponları var da, faizini mi
alamıyorsun?

— Hamdolsun ne bonom var, ne
alacağım...

— Eee, başka ne derdin olabilir?

Karakola düştün de falakaya mı yık-
madılar?

— Yoo, kimsenin günahını ala-
mam. Üç kere düştüm, üçünde de
görevlerini titizlikle yerine getirdi-
ler.

— Gecekondu yaptın da, dokunan
mı olmadı?

— Gecekondu olmadı ki dokun-
sunlar...

— Esnaflık yaptın, fiyat kontrolü-
na mı geldiler?

— Hâşâ...

— Şöforlülük yaptın ceza mı kest-
ler?

— Yok birader!

— Peki, şu halinle, bu kıyafetin
ne?

— İşte ben de onu düştüğümde
dertleniyorum, dertlendikçe «Of» çe-
kiyorum ya... İsterseniz hayatımı
anlatayım da, dertlenmeyin baka-
lım!

Adamcağız dertlerini bir anlatmış,
bir anlatmış, gümbür gümbür güm-
bürdeyen «Ooof, of!» sesleri ülkeyi
sarmış!

İçlerinden biri:

— Haklısın ama suç kimsenin de-
ğil, feleğin kallesliği, demiş.

Adamcağız, derdine sebep olanın
adını öğrenir de durur mu? Sorar-
ken soruştururken bir hayır sahibi
feleğin adresini vermiş:

— Bilmem yanına varmaya gücün
yeter mi, demiş. Falan dağın doru-
ğunda oturur, bütün gün önündeki
şans çarkını çevirir durur!

Yayan yapıldak yollara düşmüş bi-
zinki. Kentlerden geçmiş, köyleri
aşmış, dört gün dört gece sonra ta-
rif edilen dağa ulaşmış! Henüz bir
kaç yüz metre gitmiş gitmemiş:

— Dur bakalım hemşehrim, diye-

rek besli bir kurt yolunu kesmiş.
Nereden gelip, nereye gidiyorsun?

Eli ayağı titreyen adamcağız cevap
vermiş:

— Eğer lütfeder dokunmazsan,
çarkımı çevirmesi için feleğe gidiyo-
rum.

— Bu felek dediğin neciymiş?

— Ben de pek bilmiyorum ama,
bütün canlıların kaderi onun elin-
deymiş. İstedikini göklere çıkarır-
mış, istedikini yerin dibine batırır-
mış!

Bu kez başlar kurt kara kara dü-
şünmeye. Şimdi şu garibi yese, et
çıkamaz! Tüm kemik mübarek! Üste-
lik aylardır rahat huzur vermeyen
azı dışındaki ağrı daha da artabilir.
İyi mi bir pazarlığa gireriz, felek
sayesinde belki kendi de iyileşebilir.

— Bak arkadaş, der adama, seni
bir şartla bırakırım. Kendi derdini
anlattıktan sonra, feleğe benim şu
ağrıyan dişimden bahsedeceksin, iyi-
leşmesi için ne yapmam gerektiğini
öğreneceksin, tamam mı?

Söz verip uzaklaşır bizimki. Uzak-
laşır ama, şanssızlık yakasına sarıl-
mıştır bir kere. Dağı ancak yarıla-
mıştır ki, bir aslanın kükremesiyle
donar kalır yine!

Uzandığı yerde kıvrır kıvrır kıvrı-
nan aslan:

— Dur bakalım, der. Midemin ağ-
rısına ya hemen bir çare bulursun,
ya da pençelerimin altında yok ol-
ursun!

— Kurban olayım bana biraz za-
man ver, diye aslanın ayaklarına ka-
panır adam. Ben ne büyücüydüm, ne
hekimim... Yarım saat bekle seni
şifaya kavuşturacak ilacı felekten
öğreneyim!

Adam oradan da sıyrılır, dağın
doruğuna yakın bir yerde, topal bir
ay tarafında durdurulur. Onun is-
teği de diğerlerinin aynıdır. Ya ay-
nı ayağını iyi edecektir, ya da o
koca pençelere kurban gidecektir!
Çaresini düşünür bulacağını vaat e-
derek, soluğu dağın tepesinde alır.
Ve görüldüğü manzara karşısında şa-
şıır kalır! Ak saçlı ak sakallı ka-
rışmış çıplak bir ihtiyar, az ilersin-
deki bir çarkı ağır ağır çevirmek-
tedir. Ziyaretçisini görünce durur,
bakar, gülmüser:

— Bunca yolu tepip gelen yabancı,
anlat bakalım derdini, der.

Sevinçten söyleyeceklerini de unu-
tur garip:

— Ben, diye kekeler, doğdum du-
ğalı dünya nimetlerine hasret yaşa-
dım. Herkesten çok çalıştım, didin-
dim, ama ne cebim para gördü, ne
bir kerecik herkes gibi yedim, içtim,
giyindim! Daima bütün insanlardan
ayrılan bir tarafım oldu. Kimi bina
üstüne bina kurdu, kimi milyoner
oldu! Kimi «Seni ancak ben kurtar-
abilirim» diye elimden oy'umu alıp
geçti tepeme kuruldu, kimi esas
kurtarıcı kendisinin olduğunu anla-
ta anlata yoruldu. Evi bana yaptı-
ran, içinde kendi oturdu. Tezgâhın-
da beni çalıştıran kendi zengin ol-
du. Benden vekillik koparan kendi
yolunu buldu!

Bembeyaz gür kaşlarını çatır fe-
lek:

— Yaptığın işlerin karşılığında
para vermediler mi sana?

— Verdiler. Ama görmemle kay-
betmem bir oldu! «Vergi» dediler,
aldılar. «Okul» dediler, aldılar. «Has-
tane» dediler, «Bahşiş» dediler,
«Rüşvet» dediler, «Yardım» dediler,
«Aidat» dediler, hep, ama hep aldılar!

— Neden verdin?

— Ben vermezsem, bu işlerin hiç
biri tamamlanmazmış da ondan...
Üstelik ülke tehlikeye düştüncə ken-
dileri nutuk çektiler, beni cepheye
sürdüler. Kendileri kahramanlık iş-
irleri döktürdüler, silâhı benim eli-
me verdiler. Onlar marş yaptılar,

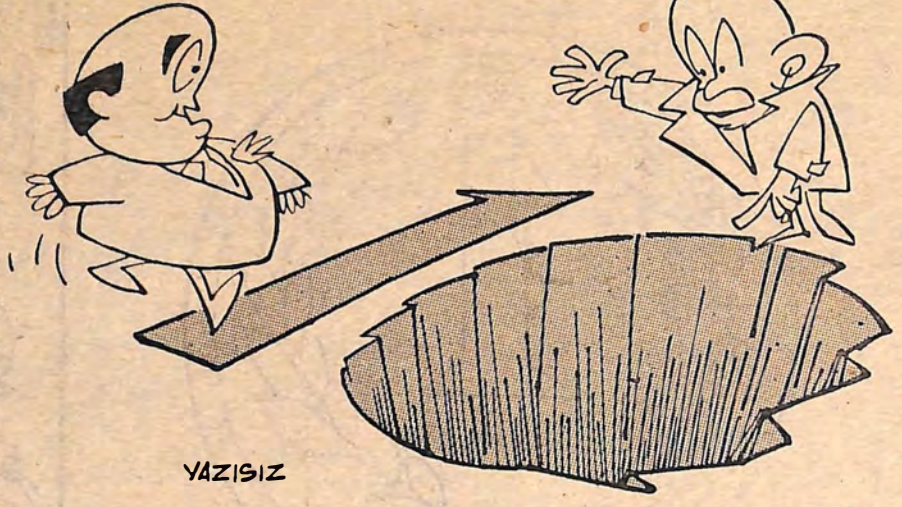
Artık dilenciler de reklâm yapıyor. — Gazeteler —

— Hükümet Güven oyu
alarak ayakta
kaldı. —

VAZISIZ

— inönü : "A.P. Onuncu yılını dikkatli geçirmeli.. dedi —

VAZISIZ

— Bir ortaokul öğrencisi iş hayatına atılırken telefonsuz
kalmamak için şimdiden telefon müracaatı yaptı. —

— BİZİMKİNİ DE ERKEN VERECEKLERİ TUTTU BİRADER !..

— Kadın esnaf çoğalıyor. —

— BEŞ YÜZ LİRANIN ÜSTÜ MÜ YOK ?.. SİZDEN İYİ
DEĞİL YA ŞEKERİM , KALSIN !..

savaşta beni soktular! Mümkünse şu
çarkı bir çevirseniz de, benim şan-
sım da birazcık dönsün.

Duyduklarına akıl erdiremeyen fe-
lek:

— Vay canına, der. Senin çarkına

zaten okunmuş ama, haydi bir el de

ben atıvereyim!

Çarkı tutup çevirdikten sonra:

— Tamam, der. Bundan böyle di-
ğerlerinden farkın kalmayacak. Bas-
tığın yerden bereket fıskırarak, tut-
tuğun altın olacak! Yeter ki kafanı

kullan, elde ettiklerini ona buna

kaptırma!

Şansı dönen garip, sevinçle uzak-
laşırken, aklına yolda karşılaştığı
mahlûkatın dertleri gelir. Bastığı
yerden bereket fıskırarak, tuttuğu
altın olacak ama, sağ salım evini na-
sıl bulacak?

— Sizden bir ricam daha var, de-
yip yeniden sarılır ihtiyarın ellerine.

Sonra bir solukta anlatır yolda

karşılaştığı hayvanların dertlerini.

— Kolay, der felek. Ayının topal-
lığı, tırnağının arasına giren bir al-
tın parçasından ileri geliyor. Ayağı-
nı kaldırır, tırnağının altındaki

altını çıkarır. O, derdinden kur-
tulur, altın senin olur! Aslanın ise

midesinde bir elmas var. Al şu bı-
çağı, ameliyat edeceğine söyleyerek

yatırırsın, öldürdükten sonra mide-
sini açarak içindeki elması alırsın.

Böylelikle hem düşmanından kurtu-
lursun, hem de dünyanın en kıymet-
li taşına sahip olursun! Kurta ge-
lince: Onun derdi öyle pek önemli

değil. Mevsimsiz ama, turfanda kör-
pe bir hıyar bulup yesin.

Sevinerek feleğin yanından uzak-
laşan adamcağız, ayıyı bulup ayağını

kaldırır ki, tırnağının altında ge-
çekten bir altın parçası yok mu? Çe-
kip çıkarır, hayvanın topallıktan

kurtulduğunu görünce:

— Yaşasın! diye sıçrayarak elinde-

ki altını şenlik fişeği gibi fırlatır!
Çarkım döndü işte... Bundan sonra
bastığım yerden bereket fıskırarak,
tuttuğum altın olacak! Bu altın kı-
rıntısını taşımanın ne gereği var!

Güle söyleye, hoplaya zıplaya bu-
lur aslanı:

— Gel bakalım şöyle, der. Senin

derdin ameliyatsız geçmez!

Yatırıp vurur bıçağı! Midesini a-

çar, eliyle koymuş gibi bulduğu el-
ması:

— Tamam birader, şansımız açıl-
dı, çarkımız döndü! diyerek fırlatır

atar! Bundan sonra görsün beni

millet!

Şarkılar söyleyerek, oturup dinle-
nerek kurdu bulur.

— Eee, der kurt. Anlat bakalım

felekle aranda geçenleri?

Çarkının çevrildiğinden başlayıp,

ayının ayağından çıkardığı altına va-
rıncaya kadar her şeyi anlatır.

— Eee, hani altın?

— Canım, bir kırıntının hamallı-
ğı yapılır mı? Attım! Her tuttuğunu

altın yapan insan; oncaşık şeye te-
nezzül eder mi? Derken aslanı bulup

midesinden elması çıkarıverdim.

— Hani elması?

— Şehre kadar kim taşıyacak? At-
tım, gittim!

Aptallaşan kurt sorar:

— Benim dişimin ağrısı için bir

sey dedi mi?

Beriki cevap verir:

— Sen, turfanda güzel bir hıyar

bulup yiyecekmişsin, o kadar.

Bunu duyan kurt:

— Gel arkadaş, der, hıyarın sen-
den iyisini nereden bulurum ben?

İki lokmada, çarkı dönen adamı

yutar, dış ağrısından kurtulmuş ola-
rak vurur kafayı yatar!

İşte bu yüzden halk diline yerleş-
miştir şu ünlü söz: «Ey kahpe felek!

Kimine kavun yedirir, kimine ke-
lek! Kimine kazma vurur, kimine

kürek. Kimine fistan giydirdi, kim-
ne yekek!»

Ve masalcıbaşı der ki, bu olaydan

sonra keleşin yerini hıyar almış, di-
şi ağrıyanların ıstırabını dindirmek

için yeryüzünde hıyarlar çoğalmış.

NOT: Bu masalın ilköğretimde hiç

bir ilişkisi olmadığı gibi, siyasî bir

anlamı da yoktur!

Vedat SAYGEL

— Pir Sultan'ın diliyle —

(Demirel'den)

Ah şu siyasetin ettiği işler,

Garip bülbül gibi zareler beni,

Muhaliften yağar başıma taşlar,

Amma kendi partim yaralar beni.

Dar günümde dost düşmanım bell'oldu,

On derdim var ise şimdi ell'oldu,

Red oyları ayağıma takıldı,

Dostlarım sırtımdan vurdular beni.

Nice temellere ilk harcı koydum,

Sevap olsun diye açlar doyurdum,

Bütçe hazırlayıp divana sundum,

Dostlar reddederek yordular beni.

Ben Süleyman siyasetten ayrılmaz,

Yeni takım transfersiz hiç olmaz,

Kimse beni koltuğumdan ayırmaz,

İlle dostun reyî düşürür beni.

Fikret YILMAZ

DÜNYALIK KALDIRAN ATLAS!

Nisan
biiir...

Bar kızına verdim gönül;
Binlik dolu cüzdan gitti.
İster ağla, istersen gül;
Fatih'te beş dükkân gitti.

Üç Kadillak hem şoförlü,
On daire asansörlü,
Haczedildi hep mübürü
Basma'ne'de dört han gitti.

İyi idi itibarım,
Beş çocuğum, uysal karım,
Evi barkı çok ararım,
Mevki gitti, mekân gitti.

Etrafımda dostlar (!) dolu,
Bar kızı hep içir bolü,
Adana'yı, İstanbul'u
Gezdim tozdum, zaman gitti.

BAR KIZI

★

Bar kızının hoş sözleri,
Takma kirpikli gözleri,
Loş ışıktaki mâsum peri,
Cana yakın sanan gitti.

Bar kızıyla sürdüm sefa,
Hesap gelsin, bak insafa,
Şef garsona kondum kafa,
Karakolda canan gitti.

Kendisi bir hatâ etmiş,
Toplum onu bara itmiş,
Bar yaşamı cana yetmiş,
Arzusunu alan gitti.

Kimi der ki: Bunlar yalan!
Yok mu barda rehin kalan?
Bana olmuş, sana olan...
Ocakları sönen gitti.

Göz yok bizde aldanacak,
Bar kızını dost sanacak,
Sahte aşkına kanacak,
Ateşinden yanan gitti.

Mukadder der: Kes kıssadan,
Bu kadarcık şiir yetti.
Bar kızıyla bu kıssadan
Hisselerini alan gitti.

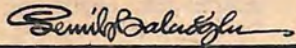
Mukadder ÖZAKMAN

Müzik hafızayı kuvvetlendiriyor. — Gazeteler —

EYİ...

— Bankada ne kadar paran var, ne bileyim ben!..

Yaşar Hâdi ÖNDER

— **Kocamdır şekerim... Benim için yapıp tutusuyor!**

Alo! Alo! Burası Avrupa

ŞEMİ BELLİ

FİÇİLLER.. fiçılar.. fiçılar... Bir genç adamla üç genç kızın içine rahatlıkla girebileceği.. ve eğer biraz sıkıntıya katlanırlarsa içinde rahatlıkla «Beş taş» oynatabilecekleri kadar büyük fiçılar.. kocaman kocaman fiçılar...

Yanyana dizilmiş sıra ile... Ben diyeyim 50, siz deyin 60 adet.. belki de daha fazla... Dar bir koridorun iki yakasına dizilmişler, tıpkı omuz omuza yaslanmış kırkhamiller gibi... Ve onların üstünde yine bir sıra aynı boyda, aynı büyüklükte dizi dizi fiçılar...

Fiçıların arasındaki dar koridorun ön tarafında demir kemerli bir kapı. Kapının yan tarafında cam üzerine büyük boy, küçük boy renkli resimler işlenmiş.

Sağ taraftaki camların üstünde uzun boylu, dolgun kalçalı, ince belli güzel bir Rumen kıza.. başının üstünde bir sepet.. sepetin içinde salkım salkım üzüm.. siyah üzümler, mor üzümler, kırmızı üzümler, kehribar üzümler...

Aklıma, —genç yaşta yitirdiğimiz rahmetli şair Hamit Salih Asyalı'nın bir şiirinden— bir dörtük geldi:

**Salkım salkım dalda değil
Şarap dudakta güzeldir!
Tevekkülde, falda değil,
Hayat yatakta güzeldir!**

Asyalı'nın şiirindeki dörtlük benim aklıma geldiği gibi Braşovluların da aklına gelmiş olmalı. Başında üzüm salkımlarıyla dolu sepeti taşıyan Rumen kızının karşısına simetrik olarak bir Rumen gencinin resmini yapmışlar. Sağ elinde bir tepsi. Tepsinin içinde şarap testisi ve bardak...

Burası, Braşov Eyaletinin en ilgi çekici bir yeraltı meyhanesiydi: «Karpas Geyiği Meyhanesi»!

Her biri birer voleybol sahası kadar geniş ve uzun olan çeşitli salonları vardı.

Büyük fiçıların iki tarafı sıralanarak ortada küçük ve uzun bir «Şarap Bulvarı» bıraktıkları salonun

BRAŞOV'DA GEÇEN DOP-DOLU BİR GÜN

Karpas Geyiği Meyhanesi

kemerli kapısında Matmazel Simon'la karşılaştık.

Beni ayıplamazsanız bir itirafta bulunmak isterim: Taylarla kısıraklar arasındaki farkı derhal keşfedecek kadar bilgiye ve tecrübeye sahip olmadığım gibi Madamlarla Matmazeller arasındaki fiziksel değişikliği de bilemem.. bulamam..

Bu nedenle Karpas Geyiği Meyhanesinde karşılaştığım balık etinde ki, sevimli sarışına farkında olmadan «Madam!» diye seslenivermişim...

Uyyy babooovvv!.. Sen misin «Madam» diyen...

Kaşlar çatıldı.. gözlerde dişi dişi kıvılcımlar tutuşmaya, renk renk şimşekler çakmaya başladı...

Nezaketi ve konukseverliği engel olmasaydı belki de beni kolumdan tuttuğu gibi yandaki şarap fiçılarından birinin içine tıkıverirdi!

Yanıma yaklaştı sevimli adımlarla. Öfkelerin en özeli, kızgınlıkların en güzeliyle baktı gözlerimin içine: — Noooo madam!.. diye haykırdı.

Ve çikolatayı dişleri arasında ezer gibi, heceleri jilet sakızı gibi çatlatırcasına ilâve etti: — Mat-ma-zel!

Fiçılara sığmayan şaraplar gibi taşıvermişti Matmazel Simon.

Ya ben... Ben ise.. fiçılardan taşmış şarap birikintilerine yuvarlanmış kedi yavruları gibi perişan olmuşum.

Aman matmazel! canım matmazel! Dantelli önlüğüne hayran olduğum matmazel!.. Şarap testisine ayrıran olduğum matmazel!..

Falan, filân... diye mırıldayıp duruyorum.

O, Türkçe söylediğim bu sözlerden sadece «Matmazel» kelimesini anlıyor.. geri tarafı nanay!..

Ve memnun oluyor «Matmazel» sözünün süslediği bu anlaşılmaz tekerlemelerden:

— Dah Dahl!.. diyor.

— Sil!.. Sil!.. diyor.

— Yes!.. Yes!.. diyor.

Ve bütün bu dediklerinden sonra da bizi (beni ve yanımda bulunan Bükreş Halk Konseyi Protokol Müdürü —genç ve yakışıklı— Brehoi Gheorghe'u) yanına alarak fotoğraf makinesinin objektifine bağışlayıcı bakışlarla gülümsüyor...

Karpas Geyiği Meyhanesinde ayak üstü birkaç kadeh atıştırdıktan sonra ver elini Karpas Dağları!..

Siyah Mercedes'ler kıvrıla kıvrıla çıktı dağların yokuşunu.

Öyle bir noktaya geldik ki artık bu karda, bu dağlarda, bu ormanlarda arabanın bizi taşımasına imkân yok...

HAYDUTLAR HANI

Namludan çıkmış mermi hızıyla iniyor dağların tepesinden bize doğru kayakçılar...

Kadın kayakçılar, erkek kayakçılar, genç kız kayakçılar.. delikanlılar.. çocuklar... Dügün-bayram yeri olmuş Karpas dağlarının karlı tepeleri.. günlerden pazar.. kış bütün şiddetiyle taht kurmuş çam ormanlarının süslediği dağların üstüne.. ama üşümüyor insan...

Dizlerimize kadar kara gömüldüğümüz halde üşümüyüz.. üşüemiyoruz.. üşümeye zaman bulamıyoruz.. Çevremizin renkli kalabalığı ılık bir bahar yeli gibi esiyor gözlerimizin ve gönlümüzün pencereleğinde.

Yürüyerek çam ormanlarının ardındaki bir avcı yolundan geçtik. Bir yokuşa tırmandık. Ve dış görünüşü ile insanı ürperten kocaman bir dağ evinin önünde durduk.

Burası Haydutlar Hanı.

Bir zamanlar Karpas Dağlarının en namlı eşkiyaları bu ahşap dağ evinde konaklamış.

Kapısının üstünde çaprazlama

mavzerler. İçerisi de dışı kadar ilginç ve anlamlı.

Duvarlar boydan boya av derileriyle kaplanmış. Duvarlarda sıra sıra tüfekler, tabancalar, hançerler...

Şimdi turistik bir dağ gazinosu olarak kullanılan Haydutlar Hanı'nın masalardaki peçetelerinde bile çaprazlama tabanca resimleri...

Yemek listesinin başında, başları serpuşlu, pala bıyıklı iki haydut başı.

Fiyatlar pek haydutça değil! Ucuz sayılır bu enteresan dağ gazinosu için:

Mesela balık ızgara bizim paramızla 4 lira. İlik tava 2 lira. Pilav 140 kuruş. Yer elması 1 lira. Köyütlü salatası 160 kuruş.

Bu para ile Türkiye'nin en külüstür ilçesinde, en ucuz aşçıda bile yemek yiyemezsiniz.

Haydutlar Hanı'nda yine ayak üstü birkaç kadeh sıcak erik rakısı aldıktan sonra yöneldik daha yücelere!

Bu kez istikametimiz: Poiana Braşov! Spor Otel!..

Fazla uzak değil.. hemen biraz ilerde.. dağların ortasına kral gibi kurulmuş dağ gibi bir otel...

POIANA BRAŞOV

Özellikle kayak sporuna meraklı Avrupalı turistlerin arayıp da bulamayacakları bir dağ oteliydi burası.

Öğle yemeğimizi —iki saatlik bir rötarla— geniş bir salonda, yine Rumen Halk Müziğinin eşliğinde yedik. Yemek sonu müzik, yine öpüşlü mendil oyunu makamına geçti.

Ayaklarının ucuna mendil atılan kızlar, ayaklarının ucuna mendil atılan erkekler, müziğin nağmelerine uyarak birbirlerine sarılıp yumulu yorlardı!

Daha önce değindiğimiz bu oyunu, yeniden anlatmak, Karpas Dağlarındaki öpüş furçasını da tüm detaylarıyla ile sergilemek, lüzum mu bilmem ki?..

— Heeee!.. hel!.. diyorsunuz içinizden, işitiyorum. İşitiyorum ama.. yine de:

— Yoooh!.. yoh!.. diye direneceğim kusura bakmayın. Bu mendil oyunu, bu öpüş töreni öylesine alengirli bir konu ki.. bir kez kalemin ucu bulamazsa hızmızı Akbaba sayfalarının sütunları içinde almamıza imkân yok... Roman olur.. destan olur.. cilt cilt ansiklopedi olur.. yine de bitmez...

Oysa yolumuzun üstünde bizi bekleyen daha nice nice konular, nice nice oyunlar var!

Öpüş dolu, gülüş dolu Avusturya akşamları var.. aşk dolu, heyecan dolu Viyana geceleri var... Gökyüzünde açılan fallar, yeryüzünde açılan kollar.. ve.. tâ Münih'e, Augsburg'a kadar uzanan yollar var...

Daha neleeeer, neleeeer var...

Şemsi BELLİ

Gelecek sayıda :

Başkan Çavuşesku ile 10 dakika

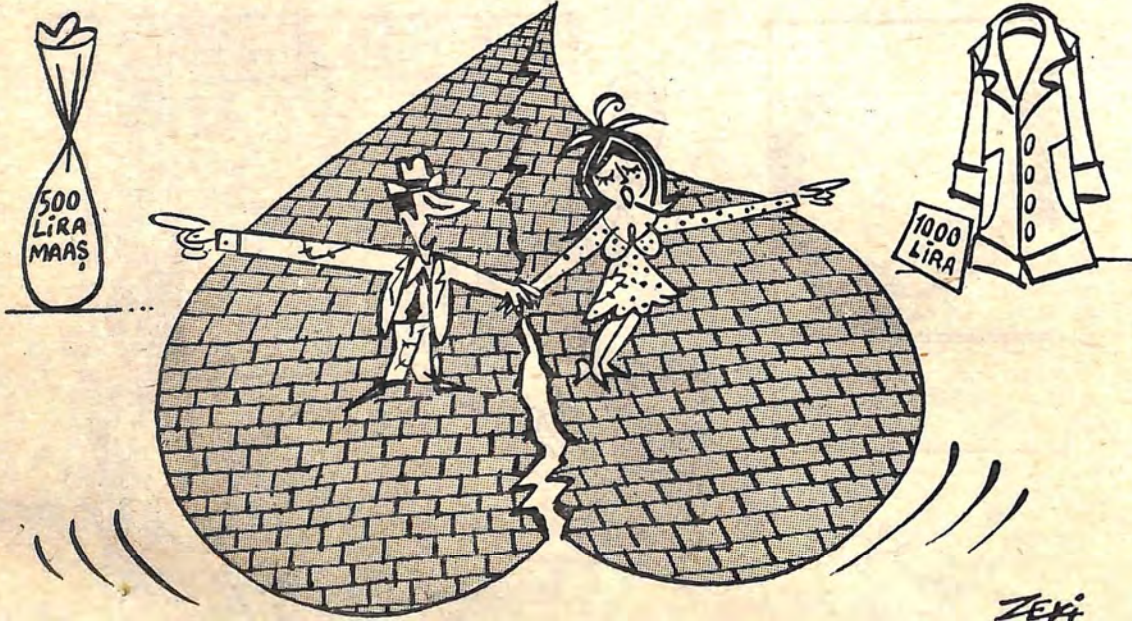
NOT: Arnavutköy'den mektup yazan sayın M. Özipek'e:

Yolladığınız mektup tesadüfen elimde geçti. Hiçbir siyasal kuruluşun adresiyle bağlantım yoktur. Açık adresim «Şemsi Belli, Cemal Gürsel Cad. 66-5, Ankara» dır.

Akbaba'daki yazı dizisinde sözünü ettiğimiz Jerovital, Romanyalı profesör Dr. Anna Arslan tarafından bulunmuş ve terkihi sadece sahibi tarafından bilinen bir ilâçtır. İğnelerinin adı Novokain'dir. Haftada üç kez olmak üzere dört haftadan bir yıla kadar kullanılmaktadır.

Benden açık adresimi sormanıza rağmen mektubunuza kendi adresinizi eklemeyi unuttuğunuz için bu sütunda cevap vermek zorunda kaldım. Teşekkür, saygı ve en iyi dileklerle.

Ş. B.

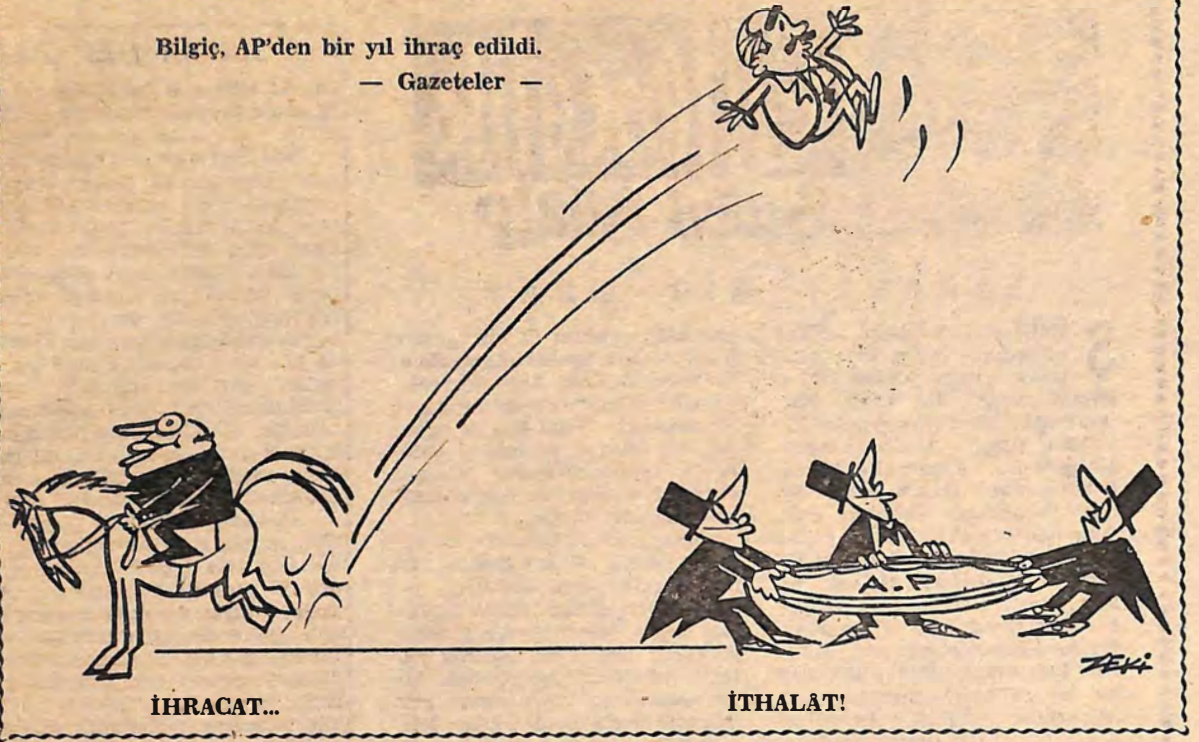
Pahalılık, boşanmaları arttırıyor. — Gazeteler —

MAKSİ YAMA!

Bilgiç, AP'den bir yıl ihraç edildi.

— Gazeteler —

PAZARTESİ

Güven ve güvensizlik

Göreve başladığından üçbuçuk ay sonra istifa zorunda bırakılan, bu nedenle yenisi kurulan üçüncü Demirel hükümeti Meclisten güven oyu aldı.

Hem öyle bir, beş, on değil, tam altmış oy farkla!...

Sonuca bakınca, «Bu ne pehriz, bu ne lâhana turşusu?» diyeceği geliyor insanın. Kabine desek, istifaya zorlananın aynı! Kurucu desek, kurucusu aynı! Bir de yeniden parlamentodan geçirilmesi gereken 1970 bütçesine verilecek oyların rengini bekleyelim bakalım.

Zira erenlerin sağı solu hiç belli olmuyor. Seçimlerden bu yana kararsızlıklarını gösteren az örnek vermediler...

Bakıyorsunuz, hükümete güven oyu vermişler, bakıyorsunuz aynı hükümetin hazırladığı bütçeye güvensizlik göstermişler!

İşte yine bütçe oylamasında sıra. Oldu olacak bir ricada bulunalım sayın muhaliflerimize: Oylamaya katılırken n'olur şu hususu çıkartmayın aklınızdan: Onaylamanızı bekleyen bir siyasî kuruluş değil, 1970 yılının bütçesi!...

Hani Demirel'e kızıp kızıp bütçeyi redetmenize; bütçeyi reddettikçe Demirel'e güven oyu vermenize pek takıldık da, bir yanlışlığa meydan vermemek için şöyle bir hatırlattık.

SALI

Asıl sihirbazlık

Görüşmeleri dinleyici locasından izleyen bir büyücü, kürsüde konuşmakta olan Uganda Meclis Başkanı'nı bütün üyelerin gözü önünde kaybettirmiş!

Haydi bir panik!... Ara tara Başkan yok!

Neyse, hükümetin güç durumunda kalacağını düşünen büyücü insafa gelmiş de, on dakika sonra okus pokusla kaybolan Başkanı yerine getirmiş!

İlahi Uganda!... Kalkındım, kalkıyorum diye uğraş sen daha! Bak sana hâlâ büyücüleriniz, yöneticilerinizden güçlü! Gelişmiş ülkelerde ne hokkabazlardır, ne büyücülerdir yokları var; varları yok yapanlar... Örneğin bizde sevabına kendileri yüklenmiştir milletvekilleri, Bakanlar.

Çimentoyu yok etmek istediler mi, yeni çimento fabrikaları açarlar. Demiri yok etmek istediler mi, yeni bir ocağı hizmete sokarlar.

Doğruluk derecesini öğrenmek isterseniz gönderin başkan kaybeden büyücüydü, iki günde onun da icabına bakarlar!

ÇARŞAMBA

Yolunu şaşırınıs

Kraliçe Elizabeth'i temsilen yola çıkan Prens George'un, hayır kurumlarımızı incelemek üzere yurdu-muza gelişinden bir kaç gün sonra baktık gazetelerde boy boy resimleri: «Prens George Kapalıçarşı'yı do-laştı.» «Prens George antika eşya sa-tan dükkanları gezdi.» «Prens George fazla para isteyen esnafla münaka-şa etti.»

Konuktur, saygısızlık etmemek gerek. Ama hayır kurumlarını inceleyecekse çarşıda pazarda ne işin var mübarek! Çocuk Esirgeme Kurumu ile Kızılay'ı saymazsak «Hayır» kurumlarımızın sayısı yedidir, bunlar sırasıyla CHP, GP, YTP, MP, HP, MHP ve TİP'tir.

İktidarın her teklifine «Hayır» derler, taraftarlarından topladıkları paralarla yuvarlanırlar giderler.

PERŞEMBE

Milyoner adayları

«Servet sahibi olmanın yollarını açıklıyorum» başlığı ile günlük gazetelerimizin birinde anıları yayınlanan dünyanın en büyük ticaret filosu-nun sahibi ünlü milyarder Onassis, bizleri hayâl kırıklığına uğrattı doğrusu! Sevinmekle üzülme arasında bocaladık durduk!

Neden dersenez, onun günümüzde verdiği öğütleri biz yıllar yılı uygulayıp durmuşuz, o servet sahibi olu-rken biz papazı bulmuşuz!

Onun söyledikleriyle kendi yaşantımızı altalta sıralayalım isterseniz. «Her sabah bol bol spor yapınız» diyor bay Onassis.

Allah için söyleyin, boş duranımız mı var? Evden çıkık mı, kimimiz kaçan otobüsün peşinden koşarız. Kimimiz, köstebek yuvasını andıran caddeleri, sokakları uzun atlaya, yüksek atlaya aşarız. Kimimiz oradan oraya havale edilen bir evrağın yüzünden, maraton yaparız.

Neyse geçelim bunu. «Para sıkıntısı içinde olduğunuz günlerde bile, bol para harcıyormuş gibi görününüz.»

Öyle yapmıyor muyduk zaten? İçinde para varmış gibi koca koca cüzdanlar taşıyoruz, bir şey alacak-mış gibi vitrinleri dolaşıyoruz, sıkın-tıda olan dostlarımıza «Apartmanım

olsa, bir dairesini sana vermezsem namussuzum!» diyerek bağışlar yapıyoruz.

«Borcunuza sadık kalınız.»

Bu konuda bizden daha sadığını kimse bulamaz. «İnkâr eden mi var kardeşim, borcum borç!» dedik mi kimse üstümüze varamaz, bırakın tamamını, borç veren bizden metelik alamaz!

«Adı, saray olan bir yerde oturun.»

Hamdolsun hepimiz saraylıyız. Ayvansaray'da oturanımız var, Kervansaray'da oturanımız var, Aksaray'da oturanımız var.

Şimdi karar verelim bakalım. Üzülelim mi, sevinelim mi? Ama adam durup dururken milyarder olmadı ya... Önce bizler gibi borç içinde yüzmüş durmuş, sonra herkesi şaşırtıp milyarder olmuş!

Öyleyse biraz daha dişlerini sık-sın alacaklarımız... Milyonerliğe bir değil, beş değil, tam otuziki milyon adayız!

CUMA

Belki öyledir

Amerika'da gösteriler düzenleyen Tunus'lu bir illüzyonist, «Yankesicilere karşı en iyi tedbir, yankesici olmaktır» demiş.

İster misiniz politikaya gönül verenler bu gerçeği daha önce sezmiş olsunlar da, politikaya bu yüzden atılsınlar...

Zira yukardaki mantığa göre, politikacılar karşı en iyi tedbir, politikacı olmaktır!

CUMARTESİ

Anlayamadık

Samsunlu tütün ekicilerinin dertlerini dinleyen Tekel Bakanı, «Tütün ekeceğinize, inek besleyin» demiş.

Eee, böyle söylediğine göre bir bildiği vardır elbet üstadın.

Ya sütü de Tekel maddeleri arasına almayı plânlıyor, ya da kendini Tarım Bakanı sanıyor.

Eh, hükümet yeni kurulduğuna göre yerini yadırgamış olabilir.

PAZAR

Ah şu kuyruk!

Kuyrukta beklemekten bıkan bir İngiliz, belediye otobüsünü kaçırmış!

Dünyanın neresinde olursa olsun, belediye işletmeciliği aynı demek.

Malûm, İstanbul halkının da başlıca dertdidir otobüs beklemek. Tek fark yolcuların kafa yapılarında...

İngiliz yolcusu beklemekten usanmış mı tutup otobüs kaçırmış, bizim ki kaçan otobüslerin ardından tutup keçileri kaçırmış!

Eğlencelik

Suavi Süalp

ESRARLI BİR OLAY

ŞİMDİ yukarda bahsettiğimiz esrareniz bir vakay anlatım... Bunu hikâye gibi okuyabilirsiniz... Bu olayı bana esrareniz bir dostum anlattı...

Daha yirmi yaşında hareketli bir gençtim. O zamanlar Hukuk Fakültesinin birinci sınıftaydım. Esrareniz bir ruhta olduğum için hiç arkadaşım yoktu. Bana Fakültede arkadaşlarım Esrarlı Cevat derlerdi. Halbuki hakiki ismim Osman'dı... Onlara kendimi Cevat diye tanıtmıştım. En sevdiğim şey esrardı... Fakat ben kullanmıyordum... Bir gün bir esrarlı olaya karışmayı çok istiyordum. Fakat nedense bu fırsat bir türlü elime geçmiyordu. Birkaç kere esrareniz sandığım birkaç kişiyi takip ettim. Fakat bir netice alamadım... Günlerim çok sıkıcı geçiyordu. Nihayet bir gün Köprü üstünde ona rastladım... Hayatında gördüğüm en esrarlı kadındı... Mavi-mtrak sar saçları, yosun yeşili de koyu laciverte kaşan bakışları vardı... Üstündeki maksi pardesüden vücudunun nasıl olduğunu çıkaramadım. Başına geçirmiş olduğu Greta Garbo şapkadan yüzünü görmek çok zor oluyordu...

Ada iskelesindeydik... O kimseye belli etmeden etrafını süzüyordu... Garanti esrarlı bir işe girmişti... Ben de en esrareniz pozumu takınarak gişenin yanındaki çıkıntıyı siper alarak onu kesmeye başladım. Fakat durumu çıkartmamak için aldığım bir dergiyi okur gibi yapıyordum. Zaten okuyamazdım. Dergi Almancaydı... Neyse... Esrarlı kadın birden iskelede duran Yalova vapuruna bindi... Fakat birerken ufak tefek, kel kafalı, sık ve elinde çanta olan bir adamla bakıştı... Çakmıştım... Esrar daha da fazlaşılmıştı... Fakültedeki dersimi boşvererek acele bilet aldım ve ben de vapura bindim. Onların vapurun en arkasındaki lüks mevkiye gittiklerini bu arada görmüştüm. Ben dışardan dolaşarak arka tarafa, yana oturdum. Yan gözle içerisini kazıdım. Kadın sırtını vapurun gişisi istikametine vermişti. Adam ise onun tersine bir yere oturmuştu. Fakat karşısındaki aynadan kadının hareketlerini kontrol ediyordu... Bunu da bir ara cebinden çıkardığı kontrol kaleminden anladım... Bana numara yapıyorlardı... Takip ettiğimi anlamış olabiliyorlardı... Bu esrareniz durum Yalova'ya kadar devam etti... Etti ama ben de dışarda ayazı yedim...

Neyse, Yalova'ya çıktık... Kadın önden, adam arkadan yürüyordu. Kadın bir ara çorabını düzeltir gibi yaparak arkaya baktı... Ben hemen oradaki meyva sandıklarını siper aldım... Sevinçten deli gibiydim. Nihayet esrarlı bir vakaya adanmış karışmıştım...

Kadın, meyvandaki taksilerden birine atladı... Adam bir an o tarafa baktı... Sonra büfeye gidip iki sandöviç aldı... Yoksa şışmışmıydı? Esrar suya mı düşmüştü? Fakat neyse istedi-

ğim oldu... Adam da bir taksiye bindi ve ben yanından geçerken, adamın: «Oğlum, Termal'e çek» dediğini yemin ederim ki gayet iyi duydum... Tabii ben de arkadan bir taksiye atladım ve şoföre en esrarlı pozumu atarak: «Öndeki arabayı yüz metre arayla takip et!» dedim...

Şoför: «Siz de Termal'e mi gidiyorsunuz?» deyince, «Hayır» dedim... O na esrarımı vermeyecektim.

Neyse on dakika sonra arabadan indim. Adam içeriye girinceye kadar bekledim. Şoförün parasını verip arabayı savdım. Artık esrarın en koyu yerine gelmiş olduğumu otelden gelen köfte kokusundan anlıyordum... Otelin resepsiyonuna girer girmez, adamla kadının yanına durduklarını gördüm... Fakat yine biribirlerine yabancı gibi duruyorlardı. Kadın:

«— 56 numarayı istiyorum» diye resepsiyon memuruna arzusunı söyledi.

Odasının anahtarını aldı ve merdivenlerden çıktı... Adam da: «— Bana da 57 numarayı verir misiniz lütfen!» diye memura ricada bulundu.

Memur onun da kaydını yapıp anahtarını verdi. Adam bir an yan gözle bana baktı ve merdivenleri çıktı... O kaybolana kadar durdum. Memur bana dönüp:

«— Buyrun beyefendi» deyince, numaradan: «Oh... tabii... bana da 55 numarayı verir misiniz?» dedim...

Memur esrarlı bir şekilde beni süzdü:

«— Sandöviç mi?» dedi. Ben de bu esrarlı lafın bir parola olduğunu anladığımı belli etmek için:

«— Evet, sandöviç» dedim. Memur bana da anahtarı uzattı ve:

«— Hayırlı olsun» derken sırtı...

Ona hiç cevap vermedim ve merdivenleri çıktım... Uzun koridoru bir an gözetledim ve 55 numarayı buldum. Hemen içeriye girdim... Birden kadının odasıyla benim odam arasındaki kapıdan gelen fısıltı halinde bir sesle irkildim... Ses:

SIRLAR HER ZAMAN AÇIKLANMAZ

Dikkat ederseniz başlığımızda gizli bir mâna gizlidir... Neymiş?... Bununla beraber bu konuyu biraz deşmek hakikatleri de meydana çıkaracağından bize faydalı olur kamsındayız...

SIR NEDİR? — İnsanların topraktan yaratıldığından beri mutlaka gizleyecek bir şeyleri bulunmuştur... İşte buna sır derler... Sır, sosyolojik ve antamolojik diye ikiye ayrılıp Ünye civarından denize dökülürler... Şimdi insanların birbirinden şiddetle sakladığı sırrın daha derinlerine inelim... Dikkat 45 basamaklıdır...

AİLE SIRRİ — Aile içindeki nahoş ve kimsenin bilmemesinde fayda bulunan ve bilindiği anda büyük bir aile faciasına sebep olacak bilgilerin toplandığı ve o ailenin fertleri arasında, ilerde çok büyük rezaletlere meydan verecek fısıltıların toplamının iki eksiğine aile sırrı denir... Bazen bu aile sırrı mezara kadar gider... Aile sırrı ekseri ölüm anında bir veya birkaç kişiye açıklanır... Vasiyetlerde de aile sırrının açıklandığı görülmüştür... Aile sırrını dışarda kullanan ve yabancılara açıklayan bir aile mensubu, o ailenin şerefini, namusunu, haysiyetini iki paralık ettiği gibi itibarını da madara etmiş sayılır... Bu gibilerin aile muhitinden hızla uzaklaştırılıp reddilmesi en güzel hareket olur...

DEVLET SIRRİ — Devlet sırrı, bir devletin başka devletlerle olan manitalarını ve diplomatik numaralarını kapsar... Yâni eski dile ihtiva eder... Devlet sırrı öyle uluorta lokantalarda, gazinolarda, umumî yerlerde açıklanmaz... Bu çok tehlikeli bir hareket olup o devletin diğer devletler nazarında madara olmasına sebep olur... Onun için devlet sırrı birtakım casus altındaki adamlara anlatılır. Bu casuslar bu sırrı çantalar içinde taşırlar... Fakat yolda her gördüğünüz çantalı adam, devlet sırrlarını taşıyan casus değildir. Tahsildar da olabilir... Devlet sırrı çok sıkı kontrol edilmese harp bile çıkaracak diplomatik vaziyetler olur... Fakat zamanla bu sırrar eskidiğinden politikacılar tarafından gazetelere tefrika edilmek için sayılabilir...

ADI SIR — Bu, bir kimsenin kendine ait sırrıdır... Ağzı sıkı olanlar sırrlarını kendileri saklarlar... Sır küpü denen tipler bunlardır... Bunların ağzından laf almak çok zordur... En iyisi falakaya yatırmaktır... Fakat defalarca dayak yediği halde ağzından baklayı çıkarmayan kimseler de vardır... Bu da onun baklayı çok sevdiği mânasına gelmez...

Yapılan istatistiklere göre her insanın en aşağı üç sırrı vardır... Hiç sırrı olmayan adama geveze derler... Bu gibiler, içinde hiçbir şey tutamazlar... Bu gibilere sır açmak lüzumsuzdur... Çünkü sırrın bir müddet sonra kıymeti kalmaz... Bir de adı Sırrı olanların çok sır tuttukları sanılır ki bu yanlışır... Sırrıların içinden boşboğazlar da çıkabilir... Tefrik Sırrı bey gibi...

ESRAR — Kahverengi, kenevirden yapılan keyif verici bir zehirdir... Fakat bu esrar, bizim bahsedeceğimiz esrarla yakından uzaktan hiçbir şekilde ilgili değildir... Esrar, üstüne beş kat muşamba sarılmış sırrar topluluğu demektir... Esrarı çözmek çok zordur... Bilhassa cinayetlerdeki esrar perdesi çok kalın olup ancak çok iyi dektefler bunu çözebilirler... Tipi anlaşılmayan şüpheli kimselere esrareniz adam derler... Bu gibilerden korkmalı ve dostluk kurmamalıdır... Esrareniz adamlar ekseri siyah elbiseli, siyah şapkalı olurlar. Hareketleri hep gizlidir. Karanlık sokak başlarında bir görünüp bir kaybolurlar... Her cinayet vakasında polis mutlaka bir esrareniz adam arar. Bulamazsa katili de bulamaz... Fazla esrarlı vakalara karışmamak her dürüst kimsenin en tabii hakkıdır...

«— Hayır, şimdi git... Gece olunca!» diyordu.

Erkek:

«— Kimse bizi takip etmedi...

Eminim» diye cevap verdi...

«— Hayır, hayır... Çok temkinli olmalıyız Zihni...»

«— Fakat dedi, adam... Bu işi burada bitirmeliyiz...»

Kadın yine ısrar etti:

«— Daha düşünmem lâzım... Bana bir saat mühlet ver... Kolay değil... Karar veremiyorum!»

«— Ucunda iki insan n hayatı da olsa bu gece her şey bitmeli Şükran...»

Demek kadının adı Şükran, erkeğinki de Zihni... Bunu zihnime yerleştirdim.

Kadın, esrarlı sesiyle devam etti:

«— Peki, dediğin olsun... Haplar nerde?»

«— Suyuna m atacaksın?»

«— Öyle daha kolay olur...»

Cinayet tasarlıyorlardı... Demek otelde temizleyecekleri biri var... Buna mâni olmalıydım...

Erkek:

«— Çabuk tesir eder mi?»

Kadın melunca güldü:

«— İki dakika sonra tamam...»

«— Öyleyse bunları da çantana koy...»

«— Sus geliyor...»

Kapının açıldığını, birinin içeri girdiğini duydum. Ölecek olan zavallıydı bu... Yine birtakım gültüler ve bardak sesleri duyuldu... Kadın:

«— Şimdi tamam... İki dakika bekleyelim...» diye fısıldadı...

Gelene hapları içirmişlerdi... Adam yerlerde kıvranıyordu... Yapılacak şey basitti... Gençtim... İki kişni de yerdim. Bu cinayet örtülü kalamazdı... Ara kapiya girilip bir omuz attım ve odaya daldım...

Gerisini anlatmam doğru mu bilmem... Esrareniz kadınla esrareniz adam, yatağın içindeydiler... ve masanın üstünde bir şişe şey duruyordu... Doğum kontrol hapı...

Ama yine de bana göre durum esrarını muhafaza ediyordu...

Fantoma İSTANBUL'DA

YAZAN =
ÇİZEN =
SUAVİ
SUALP

12

HATIRLADIĞIMA
GÖRE GEÇEN HAFTA
FANTOMA'NIN İSTAN-
BUL'A GELDİĞİNİ, BİR
OTELE YERLEŞTİĞİ-
Nİ VE DİLİNİ DÜZELT-
MEK İÇİN ÇAYETİSA
BETLİ BİR KARAR
ALDIĞINI GÖRMÜŞ-
TÜK... YALAN MI?

NASIL DER-
LER. ÖNCE
BİR BANYO ALA-
YIM, SONRA DA
BİR LİSAN DERS
HANESİARA-
MAK YAPA-
YIM..

LA RUE DE ASMA-
LI MESCİT BUR-
SI VAR. OLACAK BİR
DERSHANE BURDA
AMA GÖİ MÖİ..

لِسَانِ
مَدْرَسَةِ
لِسَانِ
لِسَانِ

FANTOMA ESKİ YAZI-
YI BİLMEDİĞİ HAL-
DE ARADIĞINI BUL-
DU..

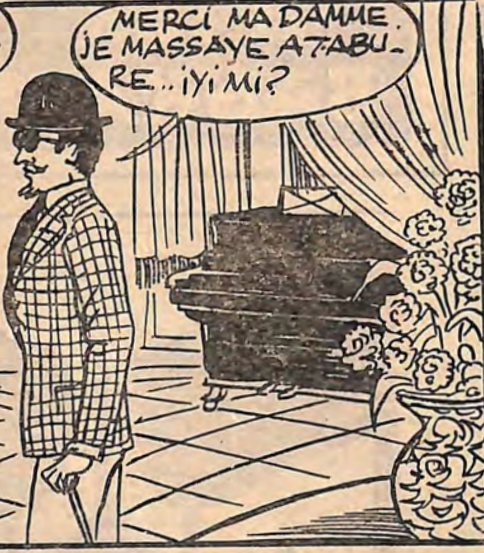
PARDON
MADAMME..
ECOLE DE LISAN
VAR BURDA..

KA YAV-
RUZ AĞNA-
DIM, İSTE-
GÖRSÜN ZO-
DERS ALMAK

OTURASINIZ.
MÖSYÖ.. KAZIK-
SIN NEDİR..

MERCI MADAMME.
JE MASSAYE ATABU-
RE... İYİ Mİ?

MADAM SIRANU-
SUN LİSAN DERS
HANESİNDE OSMAN
LİCA ÖĞRENMEK
İÇİN FANTOMA VAR
KUVVETİYLE ÇALI-
ŞIRKEN POLİS MÜ-
DÜRİYETİNDE, MÜ-
DÜRLE SER TAHA-
Rİ AMANVERMEZ
KADRI BEY ARASIN-
DA DİKKATE SAYAN
BİR KONUŞMA CER-
YAN ETMEKTEYDİ...

İSTİRAHATI
HAKKETTİNİZ
KADRI BEY..

TEŞEK-
KÜR EDE-
RİM..

SAYENİZDE ŞE-
HİRDE AŞAYIŞ
PEK LEZİZ BİR
HALE GELDİ.. YIR-
MI GÜN İZİN-
LİSİNİZ.. YETER Mİ?

HAYTAY:
YAKACI KA
HAREKET..

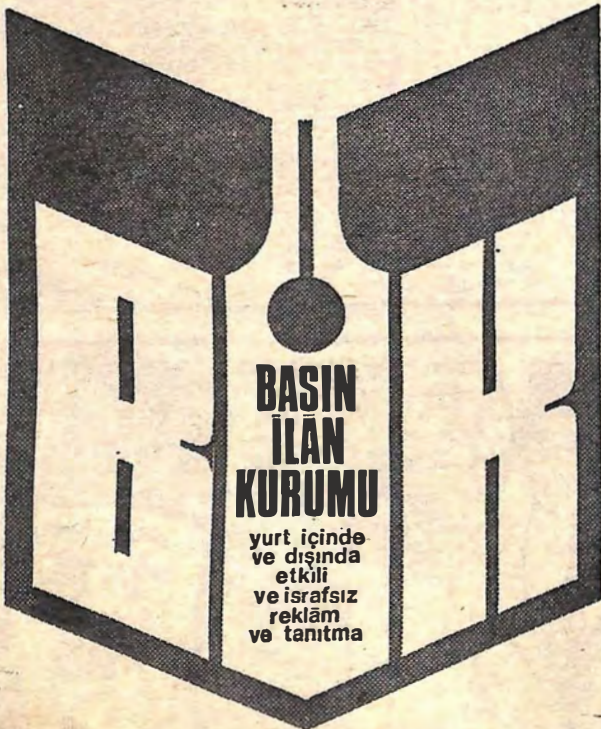
MUTLULUK
DOLU
GÜNLER
SİZİN
OLSUN

Delta Reklamcılık

**TÜRKİYE
HALK
BANKASI**

Bütün bankacılık hizmetleri için emrinizde olan Türkiye HALK BANKASI, size daha iyi hizmet edebilmek için servislerini - IBM makineleri ile teçhiz etmiştir. Çalışmalarımız da "Emniyet ve Sûret" parolamızdır.

**BASIN
İLAN
KURUMU**

yurt içinde
ve dışında
etkili
ve israrsız
reklam
ve tanıtma

Yayın organları hakkında bilgi sağlanır • Eskiz ve program hazırlanır
Objektif tavsiyelerde bulunulur • Tespit edilen programlar titizlikle
yürütülür.

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1, kat: 3
Telefon: 27 68 00 - 27 66 01, İstanbul

**Zıkkımın
kökü**

MUZAFFER İZGÜ

— 14 —

O kış, yine çileli günler başladı bizim için... Peder, bilmem patronun ortanca kardeşiyle mi atışmış, bilmem ufak kardeşiyle mi atışmış, işine tek taraflı son verilmişti... Hemşehrileri bile düzeltmemişlerdi bu kötü durumu. Hattâ, hemen o günü bu çok zor mesleğe başka birini tayin etmişlerdi!...

— Ulan, diyordu peder, siz olmasaydınız var ya, o herifi temizlerdim namussuzum. Bir dikildiniz garşıma, get ulan şeytan dedim...

Pederin hapishane sigortaları... Ya bizim sigortamız kimdi? Yaşam sigortamız... Aş isterdik, ekmek isterdik, kitap isterdik, defter isterdik.

Anam'sa iyimserdi bu kez:

— Allah bi gapıyı gaparsa, bi gapıyı açar herif, diyordu.

Ama nedense Allah baba, bir türlü bu kapadığı kapının yerine bir yeni kapıyı açmıyordu. Aradan günler geçiyor, biz bittikçe bitiyorduk. Her akşam eve geldiğimde, peder aynı şeyi söylüyordu:

— Yok yok, dediler, adama ihtiyacımız yok dediler!

Tenceremiz kaynamamaya başladı. Her gün bulgur her gün bulgur, gün geldi, bulgur da tükendi. Eh, fırında ekmek tükenmezdi ya... Zavallı anacığım, nereden bulur çıkarırdı o bir liralara, o-yirmibeş kuruşlukları?

— Gop (koş) get oğlum, iki ekmek al gel!

Biraz şekerli su, biraz ekmek, öğünnümüz tamamdı. Bir gün anama:

— Ana, deşim, azıcık para var mı?

— N'apacan? dedi.

— Okulda nane şekeri satacam.

— Oğlum, gızar mızarlar.

— Kimseye göstermeden satarım.

Anam, tahmin ederim son bozuklukları yaşamamız için benim avucuma saydı. Okula giderken bir kutu nane şekeri aldım. Teneffüse çıkınca başladım:

— Nane şekeri! demeye.

Gerçi o günden sonra ortaokulda ismimiz —Naneci— kaldı ama, şekerin yarısını da tükettim. Elin veldi durur mu, gitmiş müdür muavini Aydın beye söylemişler. Aydın bey beni çağırdı:

— Sen şeker satıyormuşsun, dedi.

— Evet, dedim.

— Niye? diye sordu.

— Babam iş bulamıyor da ondan efendim. Aç kalacağız...

— Oğlum, dedi, biz bir şey demeyiz, sat. Ama, okulun kooperatifini kiraya verdiğimiz adam şikâyet geldi.

— Ben de öyleyse, bir daha satmam efendim, dedim.

— Sokakta sat!

— Olur efendim, sokakta satarım!

Çok şükür lüzum kalmadı. Ondan iki gün sonra, eve geldiğimde anamdan çok sevinçli haberi duydum:

— Baban işe giriyor oğlum!

— Sahi mi, ne işi?

— Garson oluyor baban.

Gerçi pederin resmi elbisesi olsa, hemen o gün bile işe başlayabilirmiş ama, ah o resmi elbise. Siyah pantolon, beyaz ceket... Kara kara düşünüyordu zavallılar:

— Eski gri pantolonu garaya mı boyasak, ceketini gaput bezinden mi yapsak? diye...

Sonunda, bir garson arkadaşı, es-

ki beyaz ceketini verdi. Anam, bu ceketini bir güzel yıkadı, komşudan aldığı ütüyle bir güzel ütiledi. Pantalona gelince, onu da Bitpazarı'ndan borca ayarladık. Bitpazarı: — Vallaha ne deyim arkadaş, çok diggatlı geyersen, bi iki hafta dayanır, vereceğin paranın yanında bu pantol beleş sayılır, dedi.

Babam, yemin üstüne yemin etti, satıcının parasını iki gün içinde getirip vereceğine. Sonra, pantolon paketini elinde sanki bir avize taşırmış gibi tutup eve getirdi. Anama: — Aman avrat, güzel dut, nerdeyse dağılacak ha! diyordu.

Anam artık onu temizleyebilmek için tüm kadınlık hünerini gösterdi. Öyle ya, pantolonun insanın elinde kalması işten değildi...

Bir pazar sabahı peder resmi kıyafetiyle, resmi bir törenle tüm ailecek uğurladık kapıdan:

— Lan be, diyor du kardeşim, ne yakıştı lan babama!

Anam bağırdı:

— Hösün ulan, nazar deyireceksiniz!

Peder'se dersiniz sanki büyükelçi olmuş...

Anam hatırlattı:

— Aman ha herif, eğilip kalkına!

Peder, ne eğildi, ne de kalktı, çok şükür bir hafta sonra kazasız belâsız o nârin pantolonu üzerinden atarak, yeni bir siyah pantolona kavuştu. Eski pantolon da atılmadı, bana yelek yapıldı, hem de dört düğmeli, dördü de başka düğmeli...

— Isıtır oğlum ısıtır, yün yündür...

Bizim mutluluğumuz çok basittir. Tencerede yemeğimiz olsun, çıkında ekmeğimiz, lâmbada gazımız, ocakta çaydanlığımız, yeter de artar bile...

Çok şükür Tanrıya, ondan fazlası da oldu. Ayağımdaki, yanları patlamış keten spor ayakkabısının yerine yeni bir kundura geldi, kardeşimin her tarafı dökülen elbisesinin yerine, lâcivert bir elbise geldi. Hattâ para da biriktirmeye başladık. Sahanelikteki bir toprak güvecin içine risi kâğıt para ve bozukluklarla doluydu. Üzerine de et tahtası kapatılmıştı. Güya hırsızlar, bu üzerinde et tahtası kapalı olan eski toprak güvecin içerisinde para olduğuna ihtimal vermezlermiş...

O yaz, bir ay kadar çocukluğun tadını çıkardım. Nehire gittim yüzdüm, balık tuttum, kuş avladım, erik bile çaldım... Ekmek ve peynirimi bir kesekâğdının içine koyuyordum, Kana Köprü'nün oraya, eski baraja gidiyordum. Çıkıyordum bir tepenin üstüne, uzanıyordum bir iğde ağacının altına, bir taraftan ekmek peynirimi yiyor, bir taraftan da Seyhan'ın beyaz köpüklü sularını seyrediyordum.

Kendi kendime:

— Yoktur bundan büyük mutluluk, diyordum.

Sonra düşünüyordum:

— Bir de bisikletim olsa!...

Hayalini kuruyordum. Arka seleye bağlı küçük bir sandık, sandığın içinde peynir eknek ve bir şişe su. Jül Vern'in kitapları. Pedallara basam basam, Mersin'e dek gitsem ve denizi görsem... Lâstığım patlasa, yolda demir etsem, yaya yürüsem, yollar bitmese bitmese...

Arzulanan şeylerin hayalini kur-

mak bile zevk veriyor insana... So-
nunda kararımı verdim:

— Çalışacağım!...
O sırada zaten kardeşim bir ter-
zinin yanında çalışıyordu. Karnesin-
de bir yığın zayıfla eve döndüğünü
gören anam babam ikilisi, kardeşi-
min geleceğini derhal çizmişlerdi. A-
namın, bir gece evvelki gördüğü rü-
ya da, bu tarihi kararın alınmasına
yardım etmişti. Anam, rüyasında
nur yüzlü bir dede görmüştü. Ve
bu dede, âbimin elinden tutarak:

«Bu çocuğa ne fayda varsa, Ra-
mazan ustadan var» demişti.

Ramazan usta da o günden sonra
âbimin terzi ustası olmuştu. Gerçi
âbim sonradan bu dedeye hayli kü-
fürler salladı ama, tarihi kararı hiç
bir kimse değiştiremedi.

İş aramaya başladım. Ararken so-
rarken, Horozdibak'ın orada bir es-
naf kahvesinde ayakçılık buldum.
Yeme içme adama ait, yevmiye şu
kadar... Sabah beşte iş başı, akşam
altıda paydos, onbir saat mesai, Cey-
han sekiz saat gidiver geliver... Gö-
rev?

— Çay var, kahve var, diye dükkâ-
nın dört bir yanını döneceksin, çay

isteyene çay, kahve isteyene kahve
götüreceksin. Bu arada, karşıdaki o-
tele de ara sıra çıkacak, müşteri-
lerin çaydan kahveden yana halleri-
ni hatırlarını sokacaksın...

— Oldu Sait usta!
Eh, biz zaten alışmışız it ayağı
yemiş gibi doluşmaya tâ yedi yaşın-
dan; güç mü gelecek yâni şimdiki
kahvecilik bize?... Üstelik, iç içebil-
diğin kadar çay kahve, bedava...
Gerçi kahveyi sevmem ama, çay, ne
kadar olursa içerim.

Sait usta, bizim diz kapaklarımı-
za dek gelen uzun bir beyaz ceket
verdi. Bir de kolumuza çay kahve
terazisi:

— Haydi bakalım Kemal! dedi.

Göster kendini de görelim!

Kendimizi göstermeyip de ne ya-
pacağız? Kendimizi göstermek için
var gücümüzle çalışmaya başladık.
Yarı uykulu kalkıyor, kahvenin yo-
lunu tutuyorduk. Beyaz paltomuzu
giyip, terazimizi elimize aldık mı,
görev başladı sayılır.

— Çaylar demlendi, çay için kah-
ve içeen!

— Lan hey, gavecî!
— Evet?
— Gave lan.
— Gaç dene?
— Yüz, ikiyüz dene olsun. Bi de-
ne lan bi dene!
— Nasıl olsun?
— Orta şekerli olsun. Söyle lan o
kel Seyit'e, tam şekerini fincanın or-
ta yerine goysun!
— Tamam âbi, geldi.
— Tez gel lan!

Fırhyoruz dükkâna. Daha ilerden
bağırıyoruz:

— Kave yap bir, orta olsun, kö-
püklü olsun! Şekerî de ortasında
olsun!

Terazinin bir yanına su, bir yanı-
na kahve. Susuz götürdün mü, lâf
hazır:

— Nerde lan bunun orusbusu?
— Ne orusbusu âbi?

(Devamı var)

AKBABA

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Fiyatı : 100 kuruştur.

Milletler Gülüyor

Kim bulmuş ?

Keşifler ve icatlardan bahsedil-
yorlardı. Biri sordu:

— Yüksek topuklu ayakkabıyı
kim icat etti biliyor musunuz?

Bir başkası cevap verdi:

— Bilmiyorum. Fakat bunun,
uzun boylu sevgilisini öpmek is-
teyen bir kadın olduğunu tahmin
ediyorum.

Kim?

Hizmetçisi ile yabancı bir as-
keri mutfakta çok samimi bir
pozda yakalayan evin hanımı,
yalnız kaldıklarında sordu:

— Kimdi o asker?

— Erkek kardeşim, diye cevap
verdi hizmetçi.

— İsmi ne?

— O kadar az oturdu ki, sor-
maya fırsat bulamadım efendim!

Yazısız

Yeni daireler

Genç çift yeni yapılan apart-
manların birinden daire kiralaya-
caktı. Hayranlığını gizleyemeyen
kadın:

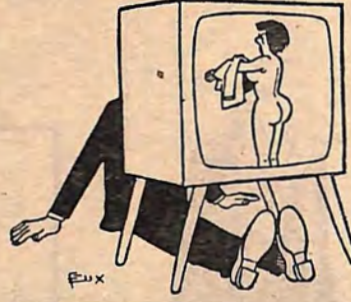
— En hoşuma giden, holün do-
laplarla çevrelenmiş olması, dedi.
Emlâk komisyoncusu:

— Dolaplar mı? diye bağırdı.
Fakat onlar dolap değil, odadır
madam!

Felâket!

Babasının geldiğini pencereden
gören çocuk:

— Çabuk karar ver anne, dedi.
Babama önce hangisini göstere-
ceğiz? Senin yeni elbiseni mi,
benim karnemi mi, arabanın çö-
ken çamurluğunu mu?...

Yazısız

Aile sevgisi

Mac Tavish, Londra'ya bir dostuna misa-
firliğe gitmişti. Konukluğu üç haftadan fazla
sürünce sıkılan ev sahibi, kinayeli bir şekilde
sordu:

— Karını ve çocuklarını özlemedin mi?

Dertli dertli içini çekti beriki:

— Hem de nasıl!...

— Kavuşmayı düşünmüyor musunuz?

Mac Tavish sevinçle:

— Doğrusunu isterseniz düşünüyordum da,
sizlerden utanıyordum, diye bağırdı. Madem
konuyu açtınız, hemen bir mektup yazıp on-
ları da çağırayım!

Konuşma

Telefondaki erkek sesi:

— Kusura bakma karıcığım, dedi. Seni
vakitsiz rahatsız ediyorum ama, bu akşam
iki arkadaşımı eve yemeğe davet etmek isti-
yordum da...

Kadın cevap verdi:

— Kusura bakacak ne var şekerim? Senin
arkadaşların, benim de arkadaşım sayılır. Di-
lediğin an elbet yemeğe getirebilirsin.

Özür dileyen bir sesle:

— Oh! diye inledi erkek. Çok affedersiniz
madam, yanlış numara çevirdim galiba... Oy-
sa bizim evi arıyordum da...

Sıra

Sarhoş öğrencisiyle karşılaşan
rahip:

— Oğlum, dedi, sizi ilk görü-
şimdeki ağırbaşlılığınız ve sağa
sola bakmadan dosdoğru yürü-
meniz, çok mesut etmişti beni.
Bu haliniz ne?

Ağzı buram buram şarap ko-
kan, yürürken ayakları, konuşur-
ken dili dolaşan genç:

— Ne yapalım, dedi, mesut ol-
mak sırası bugün de bende muh-
terem peder!

Mübalâğa

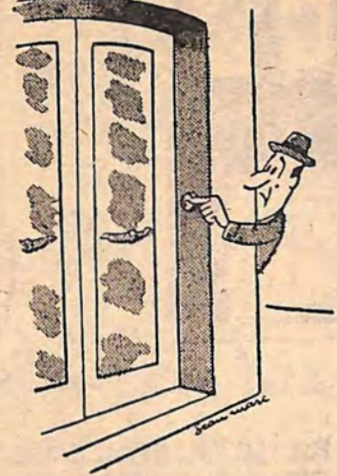
Lokantaya giden Marius getiri-
len yemeği beğenmemişti. Garso-
nu çağırarak:

— Bu ne biçim et! diye bağır-
dı. Taş gibi!

— Mübalâğa ediyorsunuz mös-
yö, diye cevap verdi garson.

— Ne mübalâgası... Salçasına
bile çatalı batıramıyorum!

MAHÇUPLAR KULÜBÜ

Yazısız

Komisyon

Madam Dupont, kendisinden
çok yüksek bir vizite ücreti iste-
yen doktoruyla münakaşa ediyordu.

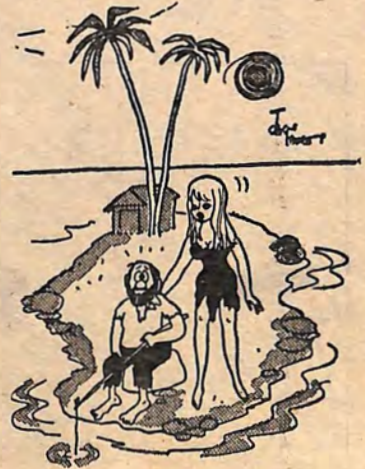
— İstedğim para fazla değil-
dir, dedi doktor. Unutmayınız ki,
oğlunuz kızıldan yattığı zaman,
tam bir haftamı size ayırdım! O
salgın sırasında herkes doktor
bulmak için çırpınırken ben,
vaktimin büyük bir kısmını evi-
nizde geçiriyordum!

Öfkeden titreyen madam Du-
pont:

— Haklısınız, diye cevap verdi.
Ama oğlum, hastalığı bütün ar-
kadaşlarına bulaştırmasaydı, siz
bu salgını zor bulurdunuz!

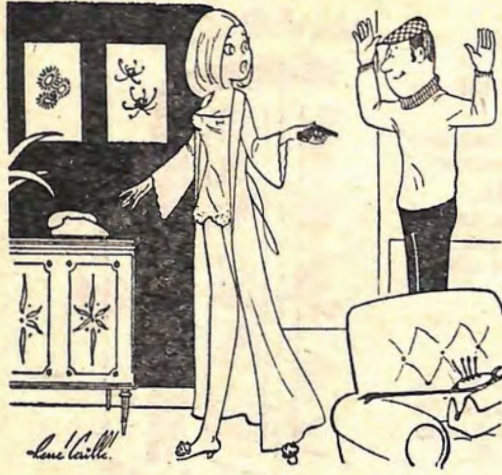

— Meyvalar daha olmadı... Ge-
lin de size sebze bahçemi göste-
reyim!..

— Beni öğle yemeğine bekle-
me, berbere gidiyorum!..

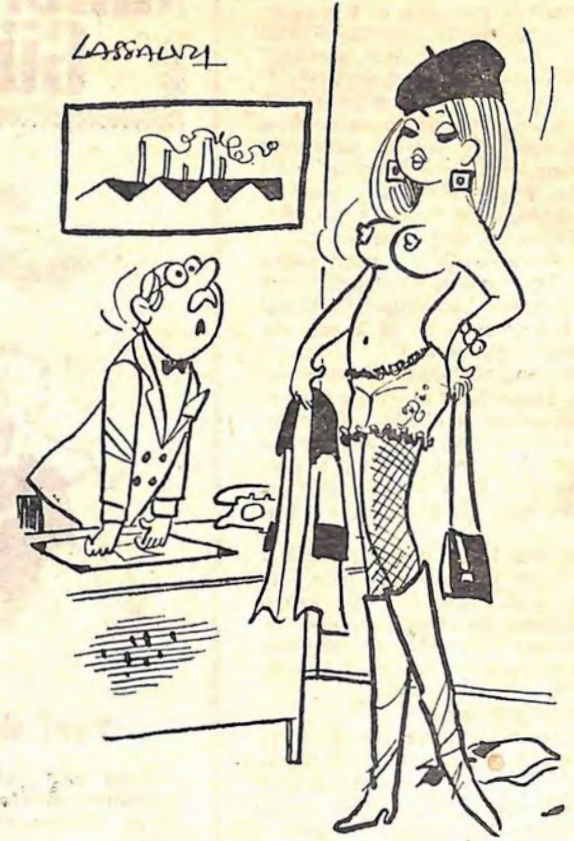
Dünya Karikatürleri

— POLİSE TELEFON EDİNCEYE KADAR TABANCAMI TUTUVERİN !..

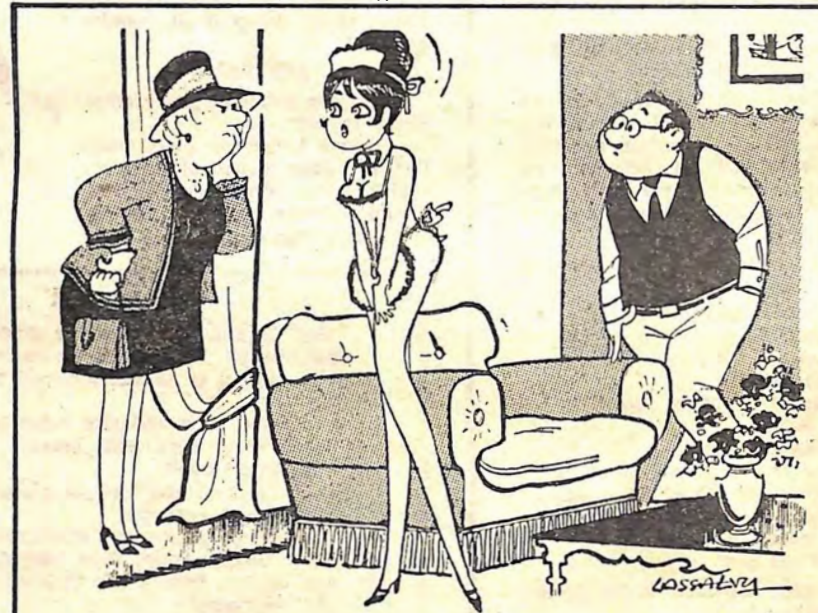
— GEÇ OLDU...TREN KALKMADAN DÖ- NEYİM !..

— DAKTİLO BİLMEZSİNİZ, HESAP BİLMEZSİNİZ, LİSAĞ BİLMEZSİNİZ ... PEKİ , NE BİLİRSİNİZ ?..

— HADİ ACIDIM YİNE...ŞAPKANI GİY DE CANINI YAKMIYAYIM !..

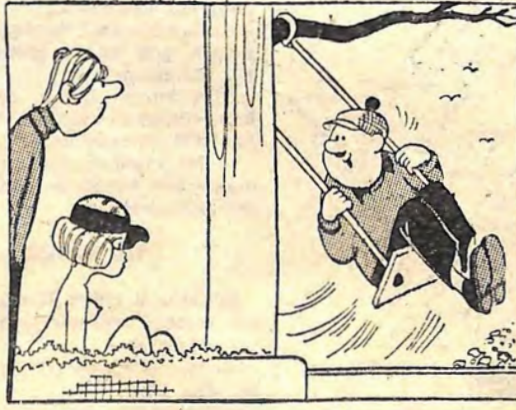
— SİZ YOKKEN ,MÖSYÖ BU KIYAFETTE ÇALIŞMAMI İSTEDİ !..

— KOMŞUMU - ZUN ...

...ÇOCUK GİBİ OLDUĞUNU BİLİYORDUM AMA...

... BU KADAR DA DEĞİL YANI !..

— GELİN, BENİM EVİMDE KURUYUN !..

YAVRUNUZUN İLERİYE GÜVENLE BAKABİLMESİ

şimdiden yapacağınız tasarruflarla
mümkündür.

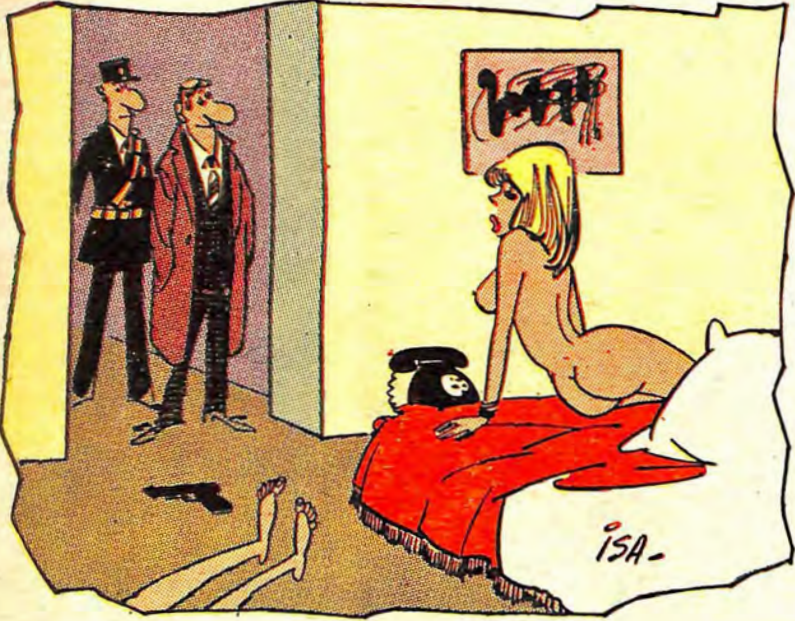
AKBANK

(Ak. : 49)

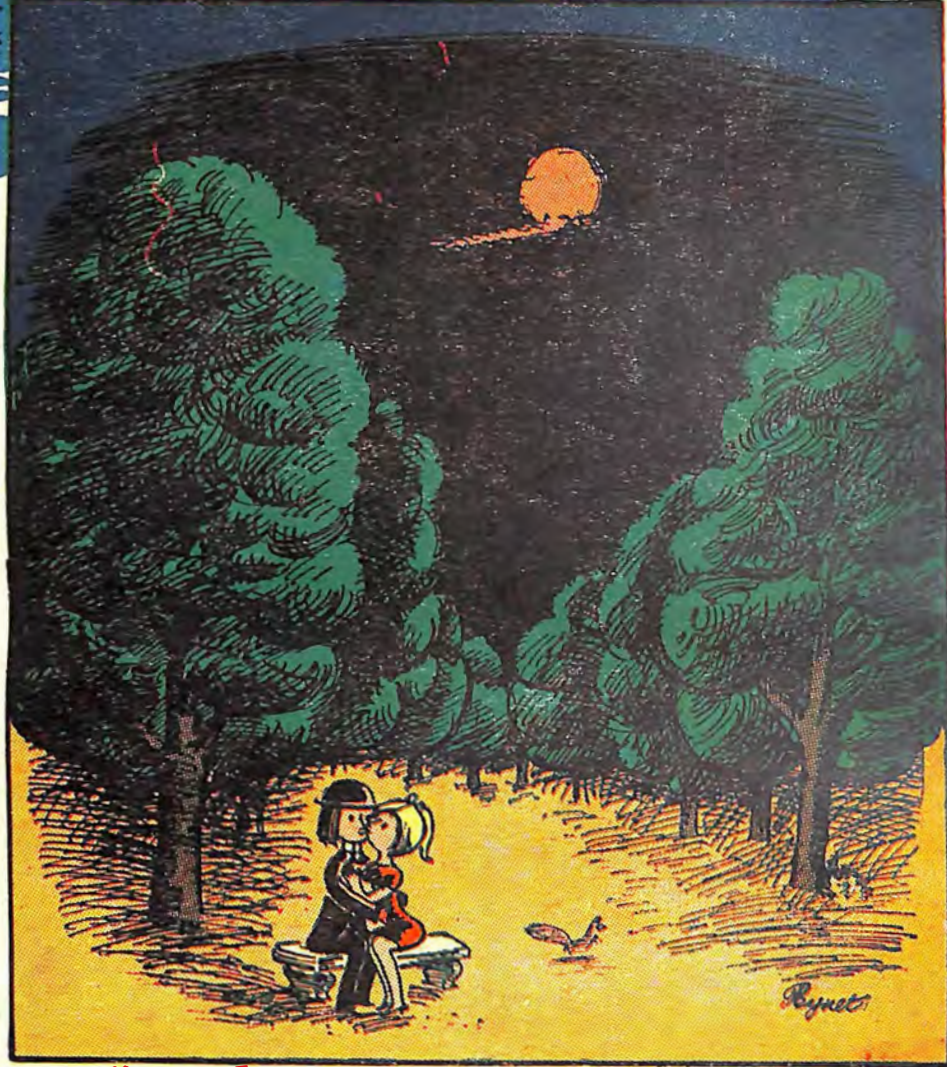
Akbalık

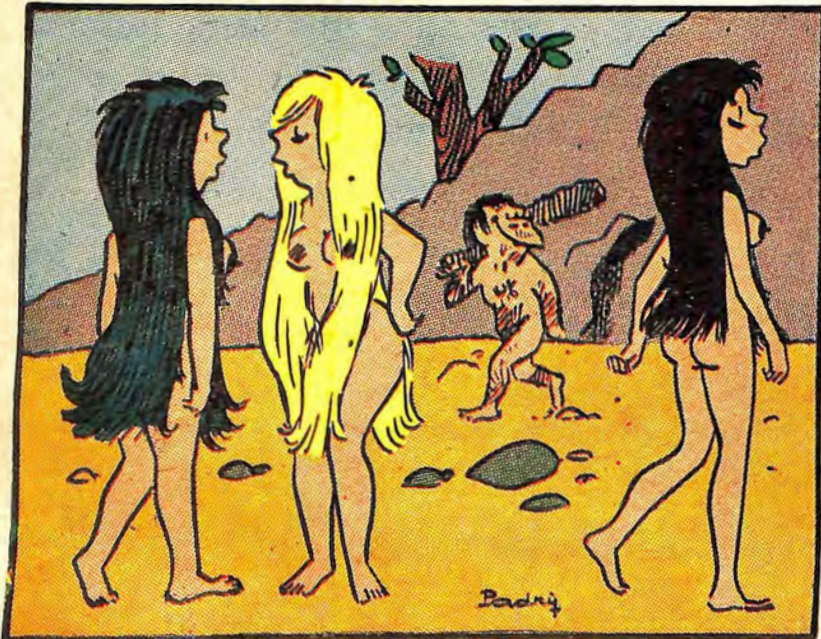
- VAY ANASINA !.. NISAN BİR BALIĞI BU GALIBA !..

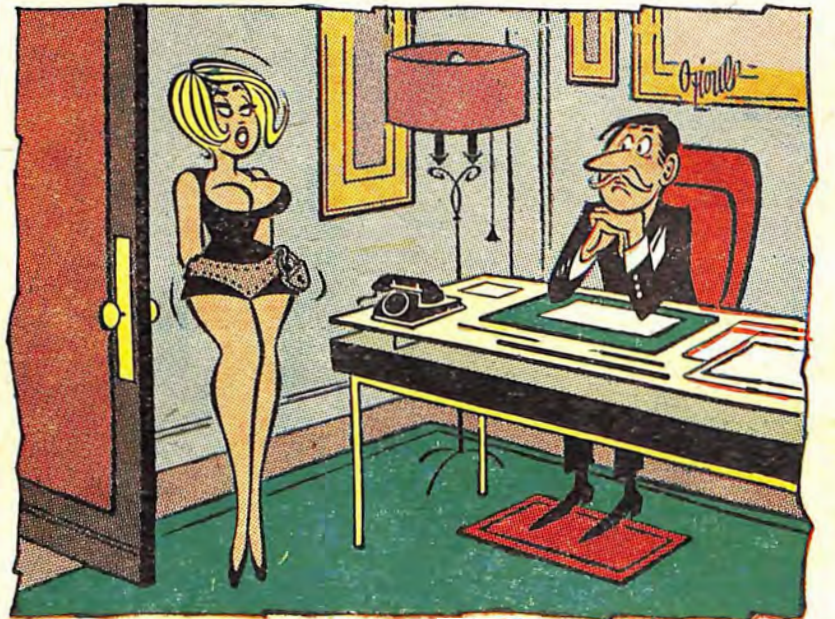
- EVET KOMİSER BEY... BANA TELEFONDA SÖYLEDİĞİNİZ GİBİ HAREKET ETTİM... HİÇ BİR ŞEYE DOKUNMADIM, YERİMDEN DE KIPİRDAMADIM !..

- TABİİ, AY IŞIĞINDA SEVİŞECEĞİZ SEVGİLİM... VE BİR SÜRÜ ASTRONOT ÇOCUKLARIMIZ OLACAK !..

- ŞUNA BAK, HÂLÂ MINİ MODAYI TAKİP EDİYOR !

- MAAŞIMA ZAM YAPMAYA HÂLÂ KARAR VERMEDİ - NİZ Mİ ?..